

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (penktoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS
2006 m. lapkričio 23 d.*

Byloje T-217/02

Ter Lembeek International NV, įsteigta Wielsbeke (Belgija), atstovaujama
advokatų J.-P. Vande Maele, F. Wijckmans ir F. Tuytschaever,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama G. Rozet ir H. van Vliet,

atsakovę,

dėl 2002 m. balandžio 24 d. Komisijos sprendimo 2002/825/EB dėl valstybės
pagalbos, kurią Belgija suteikė grupei *Beaulieu (Ter Lembeek International)*, 1 ir
2 straipsnio panaikinimo (OL L 296, p. 60),

* Proceso kalba: olandų.

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(penktoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. Vilaras, teisėjai M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse,
D. Šváby ir K. Jürimäe,

posėdžio sekretorius J. Plingers, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. vasario 21 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisės aktai

Bendrijos teisės aktai

- ¹ EB 87 straipsnio 1 dalis numato:

„Išskyrus tuos atvejus, kai ši Sutartis nustato kitaip, valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, palaikydama tam tikras

įmones arba tam tikrų prekių gamybą, iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti, yra nesuderinama su bendrąja rinka, kai ji daro įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai.“

2 EB 88 straipsnyje sakoma:

„1. Komisija kartu su valstybėmis narėmis nuolat kontroliuoja visas tose valstybėse esamas pagalbos sistemas. Valstybėms narėms ji siūlo atitinkamas priemones, reikalingas bendrajai rinkai laipsniškai plėtoti arba jai veikti.

2. Jei, paprašiusi suinteresuotas šalis pateikti savo pastabas, Komisija nustato, jog tam tikra valstybės ar iš jos išteklių teikiama pagalba yra pagal 87 straipsnį nesuderinama su bendrąja rinka arba kad tokia pagalba netinkamai naudojama, ji priima sprendimą, reikalaujantį, kad atitinkama valstybė narė per Komisijos nustatytą laiką tokią pagalbą panaikintų ar pakeistų.

Jei atitinkama valstybė narė per nustatytą laiką neįvykdo tokio sprendimo, Komisija ar kita suinteresuota valstybė, nukrypdama nuo 226 ir 227 straipsnių nuostatų, gali šį klausimą perduoti tiesiogiai Teisingumo Teismui.

Kurios nors valstybės narės prašymu Taryba, nukrypdama nuo 87 straipsnio nuostatų arba 89 straipsnyje numatytų reglamentų, gali vieningai nuspręsti, kad tam tikra tos valstybės teikiama ar teiktina pagalba neprieštarauja bendrajai rinkai, jei toks sprendimas pateisinamas išimtinėmis aplinkybėmis. Jei dėl paminėtos pagalbos

Komisija jau yra pradėjusi šios dalies pirmojoje pastraipoje nurodytą procedūrą, atitinkamai valstybei pateikus Tarybai prašymą toji procedūra sustabdoma, kol Taryba pareiškia savo požiūrį.

Tačiau jei Taryba per tris mėnesius po minėto prašymo pateikimo savo požiūrio nepareiškia, sprendimą priima Komisija.

3. Apie visus ketinimus suteikti ar pakeisti pagalbą Komisija turi būti laiku informuojama, kad ji galėtų pateikti savo pastabas. Jei Komisija mano, kad tokie ketinimai pagal 87 straipsnį yra nesuderinami su bendrąja rinka, ji nedelsdama pradeda šio straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą. Atitinkama valstybė narė savo pasiūlytų priemonių neįgyvendina tol, kol nepriimamas galutinis sprendimas.“

- 3 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB Sutarties (88) straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1), 7 straipsnis „Komisijos sprendimai užbaigti formalaus tyrimo procesą“ numato:

„1. Nepažeidžiant 8 straipsnio, formalaus tyrimo procesas užbaigiamas priimant sprendimą 2–5 straipsniuose nustatyta tvarka.

2. Jeigu Komisija nustato, kad esant reikalui po suinteresuotosios valstybės narės padaryto pakeitimo pranešime nurodyta priemonė nėra pagalba, priimdama sprendimą ji pateikia tokią išvadą.

3. Jeigu Komisija nustato, kad esant reikalui suinteresuotosios valstybės narės padarytas pakeitimas nekelia abejonių dėl pranešime nurodytos priemonės suderinamumo su bendrąja rinka, ji priima sprendimą dėl pranešime nurodytos priemonės atitikimo bendrajai rinkai (toliau – „teigiamas sprendimas“). Sprendime nurodoma, kokia išimtis buvo taikyta pagal Sutartį.

4. Komisija priimdama teigiamą sprendimą gali nustatyti sąlygas, pagal kurias pagalba gali būti laikoma atitinkančia bendrąją rinką, ir gali nustatyti sprendimo vykdymo kontrolei būtinus įsipareigojimus (toliau – „sąlyginis sprendimas“).

5. Jeigu Komisija nustato, kad pranešime nurodyta pagalba prieštarauja bendrajai rinkai, ji nusprendžia, kad minėtoji pagalba negali būti įgyvendinta (toliau – „neigiamas sprendimas“).

6. Šio straipsnio 2, 3, 4 ir 5 dalyse išvardyti sprendimai priimami iš karto, kai pašalinamos 4 straipsnio 4 dalyje nustatytos abejonės. Komisija pagal galimybes stengiasi priimti sprendimą per 18 mėnesių po formalaus tyrimo proceso pradžios. Šis terminas gali būti pratęstas Komisijos ir suinteresuotosios valstybės narės bendru susitarimu.

7. Pasibaigus šio straipsnio 6 dalyje nustatytam terminui ir suinteresuotosios valstybės narės prašymu Komisija per du mėnesius priima sprendimą, remdamasi turima informacija. Prireikus, jeigu pateiktos informacijos nepakanka pirmiau nurodytam pagalbos atitikimui bendrajai rinkai nustatyti, Komisija priima neigiamą sprendimą.“

- 4 Reglamento Nr. 659/1999 13 straipsnis „Komisijos sprendimai“ nustato:

„1. Galimos neteisėtos pagalbos patikrinimas užbaigiamas priimant sprendimą pagal 4 straipsnio 2, 3 arba 4 dalis. Jeigu priimami sprendimai pradėti formalaus tyrimo procesą, bylos svarstymas užbaigiamas priimant sprendimą pagal 7 straipsnį. Jeigu valstybė narė nevykdo įsakymo pateikti informaciją, minėtasis sprendimas priimamas remiantis turima informacija.

2. Esant galimai neteisėtai pagalbai ir nepažeidžiant 11 straipsnio 2 dalies, Komisija neprivalo laikytis 4 straipsnio 5 dalyje, 7 straipsnio 6 dalyje ir 7 straipsnio 7 dalyje nustatytų terminų.

3. 9 straipsnis taikomas *mutatis mutandis*.“

- 5 Reglamento Nr. 659/1999 14 straipsnis, susijęs su pagalbos išieškojimu, numato:

„1. Jeigu esant neteisėtai pagalbai priimami neigiami sprendimai, Komisija nusprendžia, kad suinteresuotoji valstybė narė turi imtis visų priemonių, kurios būtinos, kad pagalba būtų išieškota iš gavėjo (toliau – „sprendimas išieškoti pagalbą“). Komisija nereikalauja išieškoti pagalbos, jeigu tai prieštarautų bendrajam Bendrijos teisės principui.

2. Pagalbą, kurią reikia išieškoti pagal sprendimą išieškoti pagalbą, sudaro palūkanos, atitinkančios tam tikrą Komisijos nustatytą normą. Palūkanos mokamos nuo neteisėtos pagalbos išmokėjimo gavėjui dienos iki jos išieškojimo dienos.

3. Nepažeidžiant nė vieno Europos Bendrijų Teisingumo Teismo nurodymo pagal Sutarties 185 straipsnį (dabar – 242 straipsnis), pagalba išieškoma nedelsiant ir pagal atitinkamos valstybės narės nacionalinę teisę nustatytas procedūras, jeigu jos leidžia nedelsiant ir veiksmingai įvykdyti Komisijos sprendimą. Šiuo tikslu, kai byla svarsto nacionaliniai teismai, suinteresuotosios valstybės narės, nepažeisdamos Bendrijos teisės, imasi visų priemonių, kurios numatytos jų atitinkamuose teisiniuose aktuose, įskaitant laikinas priemones.“

Nacionalinė teisė

- 6 1985 m. gegužės 7 d. Karaliaus dekreto (*Koninklijk Besluit*) dėl valstybinių akcinių bendrovių privilegijuotų akcijų be balso teisės emisijos (*Moniteur belge*, 1985 m. gegužės 11 d., p. 6873, toliau – 1985 m. Karaliaus dekretas) 1 straipsnis numato:

„(Tam tikrų sektorių) akcinės bendrovės tam tikromis šiame dekrete nustatytais sąlygomis gali išleisti akcijas, kurios sudaro jų kapitalą ir nesuteikia balso teisės, toliau vadinamas „privilegijuotomis akcijomis be balso teisės.“

- 7 1985 m. Karaliaus dekreto 2 straipsnis, be kita ko, numato, kad tokias privilegijuotas akcijas be balso teisės gali pasirašyti *Société nationale pour la restructuration des secteurs nationaux* (Nacionalinė valstybinių sektorių restruktūrizacijos bendrovė, toliau – SNRSN).

8 1985 m. Karaliaus dekreto 3 straipsnis numato:

„Nepažeidžiant šiame dekrete nustatytų sąlygų, privilegijuotų akcijų be balsų teisės emisija, jos sąlygos ir būdai bei su šiomis akcijomis susijusios teisės yra susitarimo, sudaryto tarp emisiją išleidžiančios bendrovės ir 2 straipsnyje nurodytų juridinių asmenų, kurie šias akcijas pasirašo, dalykas ir yra įtraukiami į emisiją išleidžiančios bendrovės įstatus. Susitarime taip pat nustatoma, kokiomis sąlygomis emisiją išleidžianti bendrovė gali supirkti privilegijuotas akcijas be balsų teisės arba tretieji asmenys jas gali įsigyti. Kaina negali būti žemesnė nei 80 % emisijos kainos.

Pirmojoje pastraipoje nurodytam susitarimui prieš tai turi pritarti finansų, ūkio ir biudžeto ministrai.“

9 1985 m. Karaliaus dekreto 4 straipsnis numato:

„Privilegijuotų akcijų be balsų teisės emisijai taikomos tokios sąlygos:

- 1) privilegijuotos akcijos be balsų teisės yra ir lieka vardinės akcijos;
- 2) jos negali sudaryti daugiau kaip 49 % pasirašytojo kapitalo;

- 3) paskirstant pelną, nepaisant kitokių įstatų nuostatų <...>, jos suteikia teisę gauti 2 % dydžio nuo faktinės sumokėtos emisijos kainos privilegijuotus dividendus;

- 4) nepaisant kitokių įstatų nuostatų, joms teikiama pirmenybė gražinant įnašą, kartu nepažeidžiant teisės, kurią joms suteikia įstatai paskirstant likvidavimo pajamas.

<...>“

Faktinės aplinkybės

Įmonių grupė Verlipack ir įmonių grupė Beaulieu

- 10 Iki bankroto paskelbimo 1999 m. sausio 18 d. grupė *Verlipack* buvo didžiausia Belgijos tuščiavidurio stiklo taros gamintoja, turėjusi 20 % Belgijos rinkos ir 2 % Europos Sąjungos rinkos. Jos gamyklose Ghlin, Jumet ir Molio miestuose (Belgija) dirbo 735 darbuotojai.

- 11 Grupė *Beaulieu*, kuria vadinamas Belgijos įmonių, veikiančių kilimų ir dirbtinio pluošto srityje, holdingas, yra antra pagal dydį kilimų gamintoja pasaulyje ir pirmaujanti gamintoja Europoje. Grupė priklauso holdingo bendrovei *Ter Lembeek International NV*.

Laikotarpis prieš grupei Beaulieu perimant grupės Verlipack akcijas: 1985 m. balandžio 30 d. grupės De Backer (Adsum) ir SNRSN susitarimas

- 12 1985 m. *Verlipack* tapo nemoki, o jos 410 milijonų Belgijos frankų (BEF) įvertintą turtą perėmė *SA Adsum*, viena iš grupei *De Backer* priklausančių bendrovių, kuri neturi jokių sąsajų su ieškove.

- 13 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo pagrindu *Adsum* šį bendrovės turtą įnešė į tris naujas bendroves: *NV Verlipack Mol*, *SA Verlipack Jumet* ir *Verlipack Ghlin*, kurių kapitale 620 020 000 BEF įnašu dalyvavo ir SNRSN. Pastaroji už savo įnašą į bendrovės kapitalą gavo vadinamosios „B kategorijos“ akcijų be balso teisės, kurių nominali vertė buvo lygi 10 000 BEF už akciją, o už bendrovės kapitalui nepriskiriamą įnašą – vadinamosios „I kategorijos“ ir „II kategorijos“ dividendų kuponų. 1985 m. SNRSN turėjo 49 % grupės kapitalo, kurie atitiko tik B kategorijos akcijas (1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 3 straipsnio 1 punkto a papunktis). Komisija tokiam dalyvavimui pritarė.

- 14 Pagal 1989 m. sausio 15 d. specialųjį įstatymą Valonijos regionas įgijo savo kalbinėje zonoje esančių *Ghlin* ir *Jumet* gamybos padalinių balsavimo teisių nesuteikiančių akcijų, o Flandrijos regionas – *Molio* gamybos padalinio balsavimo teisių nesuteikiančių akcijų.

- 15 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 10 straipsnis numatė:

„*Adsum* stengsis kartu su (SNRSN) nustatyti bendrovės paskatinti kasmet, o pirmą kartą – praėjus penkeriems metams nuo šio susitarimo sudarymo pasiūlyti

supirkti ne mažiau kaip 10 % B kategorijos akcijų ir 10 % I kategorijos dividendų kuponų, jei tai leidžia daryti bendrovės ankstesnių metų pelnas ir turimi rezervai.

Supirkimo kaina atitiks šių akcijų nominalią vertę ir sudarys 10 000 BEF už vieną I kategorijos dividendų kuponą.

Bendrovėms ir (SNRSN) nesudarius tokių susitarimų, *Adsum* bet kuriuo atveju įvykdys šiame straipsnyje numatytus įsipareigojimus.“

16 Šio susitarimo 11 straipsnis taip pat numato:

„*Adsum* įsipareigoja konkrečioms bendrovėms pateikti B kategorijos akcijų ir I kategorijos dividendų kuponų pirkimo opcioną. Tuo tikslu ji įsipareigoja su kiekviena bendrove sudaryti susitarimą, kuriame bus pakartotas šio susitarimo I priedo turinys.“

17 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 14 straipsnio 2 dalyje sakoma:

„Jei dėl akcijų, kurias *Adsum* turi bendrovėse, perleidimo keičiasi bendrovių stebėjimo organo nariai ar vadovybė, tokiam akcijų perleidimui turi pritarti SNRSN.

18 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 16 straipsnis įtvirtina:

„(Verlipack) bendrovių įstatai keičiami, siekiant atsižvelgti į šio susitarimo nuostatas.“

19 Ieškovė teigia, o Komisija tam neprieštarauja, kad ji nedalyvavo rengiant 1985 m. balandžio 30 d. susitarimą, nes tuo metu, priešingai nei teigiama Sprendimo 2002/825/EB dėl valstybės pagalbos, kurią Belgija suteikė grupei *Beaulieu (Ter Lembeek International)*, (OL L 296, p. 60) (toliau – ginčijamas sprendimas) 7 punkte, ji nebuvo *Verlipack* bendrovių akcininkė.

Grupės Beaulieu atliktas grupės Verlipack akcijų perėmimas ir 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 1987 m. lapkričio 18 d. papildymas

20 Laikotarpiu nuo 1985 m. iki 1987 m. *Adsum* savo trijų *Verlipack* bendrovių dalį (51%) perleido vienai iš dukterinių bendrovių, *Imcour NV*, kuri prisijungė prie 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo ir kuri 1987 m. birželio 25 d. buvo pradėta likviduoti siekiant ją suskaidyti į tris bendroves, t. y. *Imcour Holding NV*, *Imcour Lease NV* ir *Patrimcour NV*. Bendrovių *Verlipack Jumet*, *Verlipack Ghlin* ir *Verlipack Mol* akcijos buvo prijungtos prie *Imcour Holding* turto.

21 1987 m. suskaldant *Imcour*, grupė *Beaulieu* iš grupės *De Backer* perėmė *Imcour Holding* akcijas už 425 milijonus BEF ir taip tapo netiesiogine bendrovių *Verlipack Jumet*, *Verlipack Ghlin* ir *Verlipack Mol* savininke.

22 Be to, 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 1987 m. lapkričio 18 d. papildymu ir pagal 1985 m. balandžio 30 d. 14 straipsnio 2 dalį SNRSN pritarė (netiesioginiam) trijų *Verlipack* bendrovių perdavimui grupei *Beaulieu* su sąlyga, kad *Imcour Holding* ir R. De Clerck prisijungs prie 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo. SNRSN taip pat pareikalavo, kad grupė *Beaulieu* įsipareigotų dar dvejus metus tęsti trijų *Verlipack* bendrovių veiklą. Šį papildymą pasirašė visi dalyviai, t. y. *Adsum*, SNRSN, *Imcour Holding*, R. De Clerck ir W. De Backer.

23 1987 m. lapkričio 18 d. papildymo 3 straipsnis numato:

„Pasirašiusieji, *Imcour NV* ir R. De Clerck, nuo 1987 m. spalio 1 d. neatšaukiamai įsipareigoja perimti ir įgyvendinti visus iki šios dienos *Adsum NV* ir W. De Backer turimus įsipareigojimus, įtvirtintus 1985 m. balandžio 30 d. susitarime ir jo priede nustatyta forma.“

24 Papildymo 4 straipsnyje sakoma:

„Atsižvelgiant į 1 ir 3 straipsnius, nuo 1987 m. spalio 1 d. 1985 m. balandžio 30 d. susitarime ir jo priede vietoje *Adsum NV* skaityti *Imcour NV*, o vietoje W. De Backer – skaityti R. De Clerck <...>“.

25 Papildymo 5 straipsnis numato:

„1985 m. balandžio 30 d. susitarimo priede nustatytomis sąlygomis SA *Verlipack Ghlin*, *Mol* ir *Jumet* išsaugo teisę į supirkimo opcioną.“

1985 m. balandžio 30 d. susitarime įtvirtinta trijų Verlipack bendrovių pareiga iš SNRSN supirkti akcijas ir dividendų kuponus

- 26 1990 m. gegužės 1 d. pasibaigus 1985 m. balandžio 30 d. susitarime numatytam penkerių metų laikotarpiui, atėjo laikas įvykdyti pareigą supirkti 10 % B kategorijos akcijų ir I kategorijos dividendų kuponų. Kaip teigia ieškovė, o Komisija tam neprieštaruoja, Belgijos institucijos iš *Verlipack* bendrovių pareikalavo įvykdyti pareigą supirkti savo B kategorijos akcijas ir I kategorijos dividendų kuponus. Dėl šių bendrovių nemokumo šią pareigą turėjo įvykdyti *Beaulieu* grupė pagal labai tikslų grafiką. Nuo 1991 m. balandžio iki 1994 m. balandžio mėnesio grupė *Beaulieu* penkiomis dalimis (1991 m. balandžio mėn., 1991 m. gegužės mėn., 1992 m. balandžio mėn., 1993 m. balandžio mėn. ir 1994 m. balandžio mėn.) valstybinei akcininkei sumokėjo 213 100 000 BEF.
- 27 Po šio supirkimo SNRSN (Valonijos regione ją pakeitė *Société de gestion des participations de la Région wallonne dans des sociétés commerciales* (Valonijos regiono dalių verslo įmonėse administravimo bendrovė), toliau ? *Sowagep*) dar turėjo 5 087 B kategorijos *SA Verlipack Ghlin* akcijų be balso teisės ir jos 3 937 I kategorijos dividendų kuponus, iš viso – 9 024 vertybinių popierių, kuriuos per penkerius metus reikėjo supirkti už 1985 m. balandžio 30 d. susitarime numatytą 10 000 BEF nominalią vieneto kainą, t. y. iš viso už 90 240 000 BEF, o bendrovėje *SA Verlipack Jumet* ji turėjo 2 923 B kategorijos akcijas be balso teisės ir 2 267 I kategorijos dividendų kuponus, iš viso 5 190 vertybinių popierių, kuriuos per penkerius metus reikėjo supirkti už 1985 m. balandžio 30 d. susitarime numatytą 10 000 BEF nominalią vieneto kainą, t. y. iš viso už 51 900 000 BEF. Taigi bendra šių 14 214 akcijų ir dividendų kuponų kaina siekė 142 140 000 BEF.
- 28 Privačiam akcininkui (*Imcour Holding*, dabar – *SA Imcopack Wallonie, Ghlin* ir *Jumet* gamybos padalinių savininkė, ir *NV Imcopack Vlaanderen*, Molio gamybos

padalinių savininkė) įvairiais būdais padidinus kapitalą, valstybinių lėšų dalis grupėje *Verlipack* laipsniškai buvo sumažinta tiek, kad progresuojančio pasitraukimo proceso pabaigoje valstybinis sektorius turėjo tik 20,7 % šios grupės kapitalo.

1992 m. pagalba grupei Verlipack

- 29 Taikant regioninės pagalbos schemą, 1992 m. grupė *Verlipack* du kartus gavo investicinę pagalbą iš viso už 502 122 500 BEF. Beje, dėl *Société régionale d'investissement* (įsteigtos 1962 m. balandžio 2 d. Įstatymu) sprendimo suteikti 500 milijonų BEF konvertuojamą investicinę paskolą buvo priimtas 1992 m. lapkričio 25 d. Komisijos sprendimas dėl neprieštaravimo (OL C 83, 1993, p. 3); tačiau ši paskola vis dėlto nebuvo suteikta.
- 30 Remiantis procedūros, kuri baigėsi 2000 m. spalio 4 d. Komisijos sprendimu 2001/856/EB dėl valstybės pagalbos *Verlipack* naudai – Belgija (OL L 320, 2001, p. 28), metu Belgijos vyriausybės pateiktais paaiškinimais, grupė *Verlipack* susidūrė su problemomis, kurios daugiausia kilo dėl vadovavimo kokybės, visų pirma dėl jos produkcijos, o grupė *Beaulieu* viena negalėjo susidoroti su savo 5 500 milijonų BEF investicinės programos našta ir administravimu, ir tai paaiškina, kodėl Valonijos regionas neišmokėjo patvirtintos pagalbos.

Grupės Heye-Glas atliktas grupės Verlipack akcijų perėmimas

- 31 1996 m. trijų *Verlipack* bendrovių nuostoliai išaugo tiek, kad 1996 m. pabaigoje jos nebepajėgė grąžinti mokėtinų banko paskolų. Esant tokioms aplinkybėms, grupė

Beaulieu nutarė restruktūrizuoti kapitalo dalis ir pradėti derybas su Vokietijos grupe *Heye-Glas* (toliau – *Heye*), viena iš pirmaujančių Vokietijos stiklo gamintojų.

- 32 1996 m. rugsėjo 1 d. grupė *Verlipack* ir *Heye* pasirašė susitarimą dėl techninio bendradarbiavimo, kuris 1997 m. balandžio 11 d. buvo papildytas parama vadovavimo ir finansų srityje, *Heye* tiesiogiai įtraukiant į grupės *Verlipack* valdymą ir administravimą.

1996 m. gruodžio 18 d. susitarimas

- 33 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimu, sudarytu ieškovės ir *Sowagep*, grupė *Beaulieu* perėmė *Sowagep* turėtas bendrovių *Verlipack Ghlin* ir *Verlipack Jumet* akcijas bei dividendų kuponus. Pagal šį susitarimą ieškovė iš *Sowagep* įsigijo tokias dalis: 5 087 bendrovės *Verlipack Ghlin* B kategorijos akcijas be balso teisės ir 3 937 I kategorijos dividendų kuponus už 72 192 000 BEF bei 2 923 bendrovės *Verlipack Jumet* B kategorijos akcijas be balso teisės ir 2 267 I kategorijos dividendų kuponus už 41 520 000 BEF, iš viso 14 214 akcijų ir dividendų kuponų už 113 712 000 BEF sumą, kuri *Sowagep* turėjo būti sumokėta „neto, be palūkanų 2001 m. gruodžio 31 dieną“.

Verlipack Holding I ir Verlipack Holding II įsteigimas

- 34 Grupė *Beaulieu* ir *Heye* 1997 m. sausio 24 d. įsteigė patronuojantį holdingą *Verlipack Holding I*. *Verlipack Holding I* bendrovės kapitalas siekė

1 030 500 000 BEF ir jį sudarė 515 500 000 BEF, kuriuos įnešė *Heye*, o antrąją dalį sudarė grupės *Beaulieu* įnešta bendra gamybos padalinių įranga, kurios vertė siekė 515 milijonų BEF. 1997 m. balandžio 11 d. įsteigtas antras holdingas – *Verlipack Holding II*, kurio kapitalą sudarė 1 230 500 000 BEF (*Verlipack Holding I* turėjo 100 000 akcijų už 1 030 500 000 BEF, o *Sowagep* – 19 408 akcijų už 200 milijonų BEF). Viso naujojo pramonės koncerno vadovavimo funkcijos buvo sutelktos *Verlipack Holding II* lygiu, kur daugumą turėjo *Heye*, o įvairūs visos grupės skyriai turėjo tą pačią vadovybę.

Grupės Verlipack bendrovių padėtis 1997 metais

- 35 1997 m. gerokai pablogėjo *Heye* ir *Verlipack* prognozuoti rezultatai. 1997 m. lapkričio 30 d., remiantis preliminariais konsoliduotais ir neaudituotais duomenimis, grynas tų metų nuostolis siekė 828 592 044 BEF.

1998 m. birželio 5 d. susitarimas dėl atgaivinimo (Heads of Agreement)

- 36 Dėl pablogėjusios grupės *Verlipack* bendrovių padėties partneriai (grupė *Beaulieu*, *Heye* ir *Sowagep*) 1998 m. birželio 5 d. sudarė susitarimą dėl atgaivinimo (*Heads of Agreement*). Šiame susitarime numatyta, kad *Heye* įneša 200 milijonų įnašą, Valonijos regionas, pirma, konvertuoja bendrovei *Verlipack Holding II* 1997 m. šio regiono suteiktą 150 milijonų BEF investicinę paskolą į kapitalą ir, antra, padidina *Verlipack Holding II* kapitalą 100 milijonų BEF, suradęs tam privatų investuotoją.

Pasak Belgijos institucijų (2001 m. sausio 11 d. laiškas, įregistruotas 2001 m. vasario 15 d.), grupė *Beaulieu* pati pasisiūlė įvykdyti pareigą surasti privatų investuotoją, „jei ši priemonė bus laikina, o ją padengs naujasis investuotojas, kurio turi ieškoti (*Sowagep*)“, kad būtų galima nedelsiant įgyvendinti atgaivinimo planą. Be to, grupė *Beaulieu*, kuri pagal „Heads of Agreement“ turėjo atsisakyti 600 milijonų BEF reikalavimo, buvo labai suinteresuota, kad planas duotų laukiamų rezultatų.

- 37 Remiantis 1998 m. birželio 26 d. *Verlipack Holding II* neeilinio visuotinio akcininkų susirinkimo protokolu, buvo nutarta padidinti kapitalą, *Heye* įnešant 200 milijonų BEF už 19 408 naujas akcijas, o *Worldwide Investors Luxembourg* (toliau – *Worldwide Investors*) 100 milijonų BEF už 9 704 akcijas. Belgijos vyriausybės duomenimis, *Worldwide Investors*, kurią surado grupė *Beaulieu*, padidino kapitalą už šią grupę.

1996 m. gruodžio 18 d. susitarimo 1998 m. lapkričio 20 d. papildymas

- 38 Kadangi naujas atgaivinimo planas 1998 m. lapkričio 20 d. vis dar nedavė laukiamų rezultatų ir dėl to Valonijos regionas negalėjo rasti naujo investuotojo, jis ir grupė *Beaulieu* nutarė pakeisti 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimą jį papildant nuostata (toliau 1998 m. lapkričio 20 d. papildymas), pagal kurią 113 712 000 BEF suma už bendrovių *Verlipack Ghlin* ir *Verlipack Jumet* akcijas, kurias grupė *Beaulieu* įsigijo įgyvendindama 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimą, turi būti sumokėta ne vėliau kaip 2001 m. gruodžio 31 d., „pervedant į (Valonijos regiono) sąskaitą arba vietoje apmokėjimo perleidžiant SA *Verlipack Holding II* 9 704 kapitalo akcijas“.

- 39 1998 m. gruodžio 21 d. *Worldwide Investors* perleido grupei *Beaulieu* 9 704 bendrovės *Verlipack Holding II* akcijas. Mainais grupė *Beaulieu* perleido *Worldwide Investors* 9 704 bendrovės *Verlipack Holding I* akcijas. Paskui nuo 1998 m. gruodžio 21 d. iki 31 d. grupė *Beaulieu* perleido Valonijos regionui 9 704 bendrovės *Verlipack Holding II* „mainais už regiono reikalavimų grupės *Beaulieu* atžvilgiu atsisakymą“.
- 40 Pastarasis perleidimas, kuris buvo 1998 m. lapkričio 20 d. papildymo objektas, įvyko likus kelioms savaitėms iki grupės *Verlipack* bankroto bylos iškėlimo perleidimo vietoje mokėjimo forma, siekiant panaikinti skolas, kurių grupė *Beaulieu* turėjo Valonijos regiono atžvilgiu ir kurios atsirado 1996 m. gruodžio mėn. šiai grupei įsigijus regiono turėtų *Verlipack* akcijų; tų akcijų vertė siekė 113 712 000 BEF, skolos padengimas be palūkanų turėjo prasidėti tik nuo 2001 m. gruodžio 31 dienos.
- 41 1999 m. sausio 8 d. *Verlipack* pareikalavo teismo taikaus susitarimo *Jumet* ir *Ghlin* gamyklų atžvilgiu ir pranešė apie Molio gamyklos veiklos nutraukimą. 1999 m. sausio 11 d. *Tribunal de commerce de Turnhout* (Komeracinis teismas, Belgija) paskelbė *Verlipack* gamyklos Molio mieste bankrotą, o 1999 m. sausio 18 d. *Tribunal de commerce de Mons* (Belgija) paskelbė šešių *Verlipack* stiklo grupės bendrovių (*Jumet* ir *Ghlin* gamybos padalinių, *Verlipack Belgium*, *Verlipack Engineering*, *Verlimo* ir *Imcour Lease*) bankrotą.
- 42 Konstatavusi, kad nebeturi pakankamai likvidžių lėšų arba pakankamai aktyvų skoloms padengti, 1999 m. vasario 11 d. *Verlipack Holding II* kreipėsi į *Tribunal de commerce de Mons* dėl bankroto bylos iškėlimo ir nurodė, kad mokėjimai buvo sustabdyti jau 1998 m. birželio mėnesį. Šiame teisme *Sowagep* patvirtino, kad atsisako išieškoti savo reikalavimus, o tai prilygo kredito suteikimui savo skolininkei. Paskui *Tribunal de commerce de Mons* 1999 m. gegužės 31 d. Sprendimu

konstatavo, kad *Verlipack Holding II* atveju nėra tenkinamos bankroto sąlygos, nepaisant to, kad būsima įmonės veikla, netekus bendrovės paskirties, apsiribojo jos likvidavimu.

Sprendimas 2001/856 ir oficiali tyrimo procedūra, kurioje buvo priimtas ginčijamas sprendimas

- 43 Sprendimu 2001/856 Komisija nusprendė užbaigti procedūrą pagal EB 88 straipsnio 2 dalį dėl tam tikros pagalbos, kurią Belgijos Karalystė suteikė grupei *Verlipack*. Kartu ji atšaukė savo 1998 m. rugsėjo 16 d. Sprendimą, kuriame nepareiškė prieštaravimų dėl dalies šios pagalbos (OL C 29, 1999, p. 13), motyvuodama tuo, kad tas sprendimas buvo grindžiamas klaidingais duomenimis, pripažino dalį šios pagalbos nesuderinama su bendrąja rinka ir pareikalavo ją susigrąžinti.
- 44 Belgijos Karalystė pareiškė Teisingumo Teisme ieškinį dėl šio sprendimo panaikinimo, kurį teismas atmetė 2003 m. liepos 3 d. Sprendimu *Belgija prieš Komisiją* (C-457/00, Rink. p. I-6931).
- 45 Tyrimo dėl valstybės pagalbos procedūros, kuri baigėsi Sprendimu 2001/856, metu Komisija sužinojo apie kitas priemones, kurios galėjo būti valstybės pagalba grupei *Verlipack* arba grupei *Beaulieu*.
- 46 Atsakydama į sprendimą pradėti oficialią tyrimo procedūrą, kuri baigėsi Sprendimo 2001/856 priėmimu, Belgijos Karalystė 1999 m. rugsėjo 28 d. laišku atkreipė

Komisijos dėmesį į tai, kad 1998 m. gruodžio mėn. įvykęs perleidimas vietoje mokėjimo, siekiant panaikinti grupės *Beaulieu* skolas Valonijos regionui, turėtų būti vertinamas kaip „grupės *Beaulieu* finansuotas naujas *Verlipack* kapitalo padidini-
mas“ ir „jis buvo kompensuotas padengiant skolas Valonijos regionui“.

47 2000 m. liepos 5 d. laišku Belgijos Karalystei Komisija, be kita ko, pareiškė, kad turi abejonių dėl Valonijos regiono pagalbos grupei *Beaulieu*, nes šiai grupei, 1996 m. gruodžio mėn. įgyjant gamybos padalinių *Jumet* ir *Ghlin* akcijas, buvo taikomos tokios mokėjimo sąlygos, kokios privačiai finansų institucijai būtų nepriimtinos. Be to, Komisijai kyla klausimas, ar likus kelioms savaitėms iki *Verlipack* bankroto bylos iškėlimo vietoje mokėjimo įvykęs perleidimas nebuvo valstybės pagalba grupei *Beaulieu*.

48 Esant tokioms sąlygoms, Komisija paprašė Belgijos Karalystės informacijos tokiais klausimais: „*Worldwide Investors* veikla, *Sowagep* veiksmai ieškant privataus investuotojo, *Worldwide Investors* 1998 m. birželio mėn. pasirašytų 100 milijonų BEF panaudojimas, paaiškinimas dėl grupės *Beaulieu* 1996 m. įgytų 14 214 akcijų vertės skirtumo, paaiškinimas, kodėl Vokietijos grupė *Heye* nieko nežinojo apie šią transakciją, kurioje dalyvavo ir Valonijos institucijos, paaiškinimas dėl grupei *Beaulieu* suteikto ketverių metų termino be palūkanų apmokėti 14 214 akcijų ir dėl aplinkybių, kurios likus kelioms savaitėms iki *Verlipack* gamybos padalinių bankroto bylos iškėlimo, t. y. visiškai žinant apie *Verlipack* finansų deficitą, paskatino Valonijos regioną pritarti skolos sugrąžinimui (pirma laiko).“ Tame pačiame laiške Komisija klausia, ar buvo nustatytas faktinis *Verlipack* kapitalo padidinimo, kurį 1998 m. birželio mėn. pasirašė *Worldwide Investors*, naudos gavėjas.

49 Negavusi Belgijos atsakymo į šį 2000 m. liepos 5 d. laišką, Komisija 2000 m. rugsėjo 29 d. nusiuntė priminimą. Kadangi Belgijos Karalystė laiku nepateikė prašytos

informacijos, 2001 m. sausio 19 d. laišku Komisija formaliai paprašė Belgijos pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį pateikti visus dokumentus, informaciją ir duomenis, reikalingus patikrinti *Verlipack* ar grupės *Beaulieu* naudai sutartų priemonių suderinamumą su EB 87 straipsniu.

- 50 Tačiau dar prieš informuojant apie tai Belgijos Karalystę, ši 2001 m. sausio 11 d. laišku, įregistruotu 2001m. sausio 15 d., atsakė į 2000 m. liepos 5 d. Komisijos laišką, kad, nepaisant blogų *Verlipack* rodiklių 1997 metais, nuo 1998 m. kovo mėn. gerokai padidėjus produktyvumui pavyko sumažinti nuostolius. Belgija taip pat nurodė, kad privatūs ir valstybiniai partneriai 1998 m. liepos 5 d. susitarimu (*Heads of Agreement*) nusprendė priimti naują atgaivinimo planą. Šios institucijos taip pat nurodė, kad dėl nepakankamo grupės *Beaulieu* bendradarbiavimo atsakymas į Komisijos raginimą neišvengiamai buvo neišsamus.
- 51 Remdamasi turima informacija, 2001 m. birželio 6 d. Komisija priėjo prie išvados, kad minėtas reikalavimų atsisakymas reiškė valstybinių lėšų pervedimą, kuris priskirtinas Belgijos valstybei ir kuris *prima facie* yra valstybės pagalba EB 87 straipsnio prasme. Be to, Komisija suabejojo dėl pagalbos, suteiktos grupei *Verlipack* arba grupei *Beaulieu*, suderinamumo su EB 87 straipsniu ir Europos ekonominės erdvės sutarties 61 straipsniu ir dėl šios valstybės pagalbos pradėjo EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą oficialią tyrimo procedūrą, apie kurią 2001 m. birželio 8 d. laišku informavo Belgijos Karalystę, bei paragino suinteresuotuosius asmenis pateikti savo pastabas (OL C 313, 2001, p. 2).
- 52 Jumet ir Ghlin miestuose atleistų *Verlipack* darbuotojų interesų grupė 2001 m. gruodžio 3 d. laišku, Jungtinė Karalystė 2001 m. gruodžio 7 d. laišku ir Belgijos Karalystė Komisijoje 2002 m. sausio 16 d. gautu laišku pareiškė savo pastabas.

- 53 2001 m. liepos 23 d. laišku ieškovės advokatui buvo pranešta apie pradėtą oficialią tyrimo procedūrą. Komisija negavo jokių ieškovės pastabų.
- 54 2001 m. liepos 26 d. Komisijoje gautu laišku Belgijos Karalystė atsakė Komisijai, pakartodama po raginimo išdėstytus argumentus.
- 55 2002 m. rugpjūčio 24 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą.

Ginčijamas sprendimas

- 56 Ginčijamame sprendime Komisija pabrėžė, kad „nepaisant teisės ir finansinių nuostatų, kurios sudarė Liuksemburgo finansavimo bendrovės *Worldwide Investors* intervencijos 1998 m. birželio mėn. pagrindą, sudėtingumo, grupė *Beaulieu* 1998 m. gruodžio mėn. grąžino Valonijos regionui 113 712 000 BEF skolą vietoje apmokėjimo perleisdama 9 704 *Verlipack Holding II* akcijas, kurių nominali vertė siekė 100 milijonų BEF, nors faktinė vertė dėl ekonominės šios įmonės padėties turėjo būti daug mažesnė“.
- 57 Dėl kainos, už kurią ieškovė pagal 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimą perėmė tam tikras Valonijos regiono turėtas *Verlipack* bendrovių akcijas, Komisija, be kita ko, nurodė, kad tokio perėmimo atveju Belgijos įstatymas numatė reikalavimą įsipareigoti nustatyti 80 % emisijos dydžio kainą, kuris be išimties galiojo visiems, norintiems nusipirkti tokio tipo privilegijuotų akcijų.

- 58 Komisija iš to padarė išvadą, kad „grupės *Beaulieu* 113 712 000 BEF skola Valonijos regionui buvo objektyvi skola, kurios grąžinimas nebuvo niekaip susijęs su finansine grupės *Verlipack* padėtimi“.
- 59 Todėl Komisija suponavo, kad Valonijos regionas, sutikdamas paimti bevertes bendrovės *Verlipack Holding II* akcijas, kad būtų padengta objektyvi grupės *Beaulieu* 113 712 000 BEF skola, šios grupės atžvilgiu atsisakė tos sumos dydžio reikalavimo.
- 60 Tačiau Belgijos Karalystė tvirtino, kad ši operacija grupei *Beaulieu* nedavė jokios ekonominės naudos, nes atsisakiusi šio reikalavimo ji grupei *Beaulieu* kompensavo už „1998 m. birželio mėn. įneštą kapitalą“.
- 61 Vis dėlto Komisija ginčijamame sprendime teigė, kad 1998 m. birželio 5 d. „Heads of Agreement“ tik numatė, jog Valonijos institucijos įsipareigoja surasti investuotoją, o ne įnešti 100 milijonų BEF į *Verlipack Holding II* kapitalą.
- 62 Komisija taip pat nustatė, kad Belgijos Karalystė neįrodė, pirma, kad buvo sudarytas susitarimas, pagal kurį grupė *Beaulieu* būtų perėmusi Valonijos prisiimtą įsipareigojimą surasti investuotoją, pasirengusį įnešti 100 milijonų BEF įnašą, ir, antra, kad buvo sudarytas antras nuo pirmojo nepriklausantis ir už jį platesnis susitarimas, pagal kurį Valonijos regionas turėjo užtikrinti grupei *Beaulieu* 100 milijonų BEF grąžinimą, kuriuos turėjo įnešti privatus investuotojas.

63 Komisija tvirtina, kad nekyla jokių abejonių dėl vienintelės aplinkybės, jog Valonijos regionas 1998 m. lapkričio 20 d. mainais už 9 704 įmonės *Verlipack Holding II* akcijas atsisakė objektyviai egzistuojančios grupės *Beaulieu* 113 712 000 BEF skolos, kurios padėtis dar labiau pablogėjo taip, kad 1998 m. birželio mėn. reikėjo parengti naują refinansavimo planą, pagal kurį nebuvo įmanoma rasti privataus investuotojo, pasirengusio į bendrovės kapitalą įnešti 100 milijonų BEF. 1999 m. vasario 11 d. šios įmonės kapitalas buvo įvertintas 1 BEF.

64 Kalbant apie galimą valstybės pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka, pasakytina, kad Komisija įvertino šią aplinkybę, nors Belgijos Karalystė nepateikė jokių motyvų dėl jos suderinamumo, ir iš esmės priėjo prie išvados, kad grupei *Beaulieu* suteikta pagalba buvo tik pagalba įmonės veiklai, išlaisvinusi ją nuo sąnaudų, kurias esant įprastoms sąlygoms ji patirtų vykdydama einamąją ar kitokią veiklą. Ji pažymėjo, kad tokia pagalba yra nesuderinama su Bendrijos nuostatomis, nes grupės *Beaulieu* gamybos padaliniai nepriklausė EB 87 straipsnio 3 dalies a punkte nurodytiems regionams.

65 Galiausiai Komisija, nurodydama Reglamento Nr. 659/99 14 straipsnio nuostatas, tvirtino, kad „siekiant atkurti ekonomines sąlygas, su kuriomis įmonė būtų turėjusi susidurti, jeigu jai nebūtų suteikta nesuderinama pagalba, Belgijos institucijos <...> turi susigrąžinti pagalbą iš jos gavėjo“.

66 Ginčijamo sprendimo 1 straipsnis numato:

„Pagalba, kurią Belgija suteikė grupei *Beaulieu (Ter Lembeek International)* atsisakydama 113 712 000 BEF dydžio reikalavimo, yra nesuderinama su bendrąja rinka“.

67 Ginčijamo sprendimo 2 straipsnis numato:

„1. Belgija imasi visų reikalingų priemonių, kad iš pagalbos gavėjo susigražintų 1 straipsnyje nurodytą neteisėtai suteiktą pagalbą.

2. Pagalbą reikalaujama grąžinti nedelsiant pagal nacionalinės teisės procedūras, jeigu jos leidžia skubiai ir veiksmingai įgyvendinti sprendimą. Į grąžinamą sumą įskaičiuojamos palūkanos, apskaičiuotos nuo pirmos gavėjui suteiktos pagalbos dienos iki šios pagalbos grąžinimo datos. Palūkanos apskaičiuojamos remiantis atskaitos norma, taikoma skaičiuojant subsidijos ekvivalentą regioninės pagalbos programose.“

Procedūra ir šalių reikalavimai

68 2002 m. liepos 22 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje įregistruotu pareiškimu ieškovė pareiškė šį ieškinį.

69 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— pripažinti ieškinį dėl teisės akto panaikinimo priimtiniu ir pagrįstu,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

70 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— pripažinti ieškinį nepriimtiniu ir jį atmesti,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

71 Kadangi naujųjų teismo metų pradžioje buvo pakeista Pirmosios instancijos teismo kolegijų sudėtis, teisėjas pranešėjas buvo paskirtas į penktąją kolegiją. Todėl ši byla perduota penktajai išplėstinei kolegijai.

72 Susipažinęs su teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas (penktoji išplėstinė kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį be išankstinio įrodymų surinkimo. Tačiau taikydamas proceso organizavimo priemonės Pirmosios instancijos teismas paprašė Komisijos pateikti tam tikrus dokumentus ir procedūros, pasibaigusios šios bylos iškėlimu, metu turėtų dokumentų sąrašą. Komisija laiku įvykdė šį reikalavimą.

73 2006 m. vasario 21 d. vykusiame viešame posėdyje buvo išklaudytos šalių nuomonės žodžiu ir atsakymai į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus.

Dėl priimtimumo

Šalių argumentai

74 Komisija visų pirma pažymi, kad ieškovė nei per oficialią tyrimo procedūrą, pasibaigusią ginčijamo sprendimo priėmimu, nei per procedūrą, pasibaigusią

Sprendimo 2001/856 priėmimu, nepateikė jokių pastabų, nors pastarajame sprendime jai buvo pranešta apie atitinkamos pagalbos tyrimą.

- 75 Visi ieškovės pateikti ieškinio pagrindai yra nepriimtini todėl, kad jie grindžiami faktinėmis aplinkybėmis, kurių ji niekada nebuvo nurodžiusi per oficialią tyrimo procedūrą, ir todėl, kad didžioji prie ieškinio pridėtų dokumentų dalis, jei nebuvo aiškiai nurodyta kas nors kita, nebuvo žinoma Komisijai priimant ginčijamą sprendimą. Turint omenyje su pirmuoju ieškinio pagrindu susijusias faktines aplinkybes, tai visų pirma pasakytina apie aplinkybę, kad Valonijos regionas „privertė“ ieškovę sudaryti 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimą, todėl faktinis šio reikalavimo atsisakymas 1998 m. lapkričio 20 d. papildymu nėra valstybės pagalba. Tas pats pasakytina apie teiginį, kad ieškovė nėra pagalbos gavėja todėl, jog akcijas ji turėjo tik ribotą laikotarpį. Antra, Komisija mano, kad ieškovės argumentai, kuriais ji ginčija 1985 m. Karaliaus dekreto išaiškinimą, yra nepriimtini, nes nebuvo pateikti per oficialią tyrimo procedūrą. Trečia, ieškovė negali ginčyti ginčijamo sprendimo dėl to, kad jame konstatuojama, jog aptariama pagalba gali neigiamai veikti prekybą visų pirma tekstilės rinkoje ir iškraipyti konkurenciją, nes šios aplinkybės buvo nurodytos sprendime pradėti oficialią tyrimo procedūrą. Kalbant apie antrąjį ieškinio pagrindą, pasakytina, jog Komisija remiasi jo nepriimtinumumu motyvuodama tuo, kad jis grindžiamas klaidinga prielaida, jog pagalba buvo skirta kompensuoti tariamus nuostolius dėl tariamai priverstinio akcijų supirkimo. Ir trečiąjį ieškinio pagrindą Komisija laiko nepriimtiniu, nes juo norima pasakyti, jog 1998 m. lapkričio 20 d. papildymas nesuteikė ieškovei jokios naudos todėl, kad tai tebuvo kompensacija už priverstinį akcijų ir dividendų kuponų įsigijimą 1996 metais.

- 76 Dėl prie ieškinio pridėtų dokumentų Komisija nurodo, kad, išskyrus įmonės įstatus ir advokato įgaliojimą atstovauti, ir, kaip išplaukia iš jos 2002 m. gruodžio 20 d. laiško, vienuolikos ieškinio priede pateiktų dokumentų, t. y. 4, 4a, 5, 7, 8, 9, 10, 13,

18, 20a ir 21 priedų, ji nebuvo gavusi. Iš to išplaukia, kad šiais priedais ieškovės grindžiami ieškinio pagrindai ir argumentai turi būti pripažinti nepriimtinais.

- 77 Be to, priešingai nei teigia ieškovė, kai kurie dokumentai, kurių Komisija neturėjo ginčijamo sprendimo priėmimo metu, yra svarbūs ieškovės argumentams. Tai pasakytina apie priedus, susijusius su W. De Backer ir R. De Clerck 1987 m. rugsėjo 29 d. sudarytu susitarimu (ieškinio 11 punktas), su grupės *Beaulieu* įnašu bendrovėje *Verlipack* (ieškinio 17 ir 18 punktai), su kasmetiniu grupės *Beaulieu* atliekamu supirkimu (ieškinio 20 punktas) ir su 1996 m. gruodžio 26 d. susitarimu, sudarytu tarp *Imcopack Vlaanderen NV* ir *Imcopack Wallonie* bei *Heye* (ieškinio 30 punktas). Todėl Komisija laiko neteisingu teiginį, kad šie dokumentai susiję tik su papildomomis šios bylos priešistorės aplinkybėmis.
- 78 Ieškovė mano, kad jos pateikti ieškinio pagrindai priimtini todėl, kad jie grindžiami tik tais dokumentais, apie kuriuos Komisija žinojo ginčijamo sprendimo priėmimo momentu, ir todėl, kad Komisija, nors šiame sprendime ji pateikė ne visus reikšmingus ir tinkamam šios bylos nagrinėjimui pagal valstybės pagalbai taikomą teisę esminius faktus, gerai žinojo faktines aplinkybes, susijusias su nagrinėjama byla, kuria pagrįstas Sprendimas 2001/856, ir netgi pateikė dokumentus, pavyzdžiui, atsiliepimo į ieškinį IV priedą, kuriais nedisponavo ieškovė.
- 79 Ieškovė tvirtina, kad gruodžio 6 d. laišku ir 2002 m. gruodžio 11 d. elektroniniu laišku ji paprašė Komisijos ginčijamo sprendimo priėmimo momentu turėtų dokumentų sąrašo ir faktinių aplinkybių paaiškinimų, kurios nebuvo nurodytos ikiteisminės procedūros metu. 2002 m. gruodžio 20 d. laišku Komisija dėl faktinių aplinkybių atsakė, kad ji neprivalo atlikti ieškovės advokatų darbo, o dėl dokumentų tik apytikriai nurodė, kokių ieškovės nurodytų dokumentų Komisija neturi,

nepateikdama jai šių sąrašo. Tačiau Komisija turėjo pateikti įrodymą, kad neturi šių duomenų, nes savo 2002 m. gruodžio 20 d. laiške, kuriame atsisakė atskleisti ieškovei bylą, neišsamiai atsakydama į šios klausimą, ji nei ieškovei, nei Pirmosios instancijos teismui nesuteikia galimybės nustatyti, ar atsižvelgdama į savo turimus duomenis galėjo priimti ginčijamą sprendimą.

80 Kalbėdama apie dokumentus, dėl kurių Komisija aiškiai nurodo, kad ginčijamo sprendimo priėmimo metu jų neturėjo, ieškovė tvirtina, kad priimdama ginčijamą sprendimą Komisija turėjo visus teismo proceso metu ieškovės pateiktus dokumentus, išskyrus tuos, kurie tik paaiškina tam tikras papildomas šios bylos priešistorės aplinkybes arba yra su jomis susiję (pavyzdžiui, *Imcour* visuotinio akcininkų susirinkimo protokolas arba įvairios grupės *Beaulieu* grupei *Verlipack* suteiktos paskolos), todėl Komisija negali remtis ieškovės pateiktų ieškinio pagrindų nepriimtumu.

81 Dėl faktinių aplinkybių, kurių Komisija tvirtina nežinojusi ginčijamo sprendimo priėmimo metu, ieškovė nurodo, kad, išskyrus teiginį, jog *Sowagep* 1997 m. gruodžio mėn. pritarė naujam 100 milijonų BEF kapitalo įnašui bendrovėje *Verlipack*, kuris, beje, neturi jokios įtakos šiai bylai, Komisija ginčijo tik vieną faktinę aplinkybę kaip jai nežinomą, t. y. aplinkybę, kad akcijų ir dividendų kuponų pirkimas pagal 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimą nebuvo savanoriškas. Ieškovė tvirtina, kad vertimas pirkti akcijas, nepaisant ekonominių sumetimų, kurie jau parodė, kad tas pirkimas buvo priverstinis, aiškiai išplaukia iš 1998 m. gegužės 25 Valonijos regiono pastabų, skirtų Komisijai ir todėl jos turėtų.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 82 Norint nustatyti, ar pagalbos gavėjas gali remtis faktais ir dokumentais, su kuriais prieš priimdama savo sprendimą Komisija galėjo būti nesusipažinusi, ir ar yra priimtini šiais faktais ir dokumentais grindžiami ieškinio pagrindai, reikėtų atkreipti dėmesį į tai, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką, kai pateikiamas ieškinys dėl teisės akto panaikinimo pagal EB 230 straipsnį, Bendrijos teisės akto teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į jo priėmimo metu buvusias faktines ir teises aplinkybes. Šiuo atveju Komisijos vertinimas turi būti tikrinamas tik pagal vertinimo metu jos turėtą informaciją. (1979 m. vasario 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Prancūzija prieš Komisiją*, C-15/76 ir C-16/76, Rink. p. 321 7 punktas; 1986 m. liepos 7 d. Sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, 234/84, Rink. p. 2263, 16 punktas; 1996 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Prancūzija prieš Komisiją*, C-241/94, Rink. p. I-4551, 33 punktas ir 2003 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, C-197/99, Rink. p. I-8461, 86 punktas; 1998 m. birželio 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *British Airways ir kt. ir British Midland Airways prieš Komisiją*, T-371/94 ir T-394/94, Rink. p. II-2405, 81 punktas; 1998 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *BFM ir EFIM prieš Komisiją*, T-126/96 ir T-127/96, Rink. p. II-3437, 88 punktas; 1999 m. spalio 6 d. Sprendimo *Kneissl Dachstein prieš Komisiją*, T-110/97, Rink. p. II-2881, 47 punktas; sprendimo *Salomon prieš Komisiją*, T-123/97, Rink. p. II-2925, 48 punktas ir 2005 m. gegužės 11 d. Sprendimo *Saxonia Edelmetalle ir Zemag prieš Komisiją*, T-111/01 ir T-133/01, Rink. p. II-1579, 67 punktas).

- 83 Šiuo požiūriu Komisijai negalima priekaištauti, kad ji neatsižvelgė į informaciją, kuri galėjo, bet nebuvo jai pateikta per administracinę procedūrą, nes ji nėra įpareigota savo iniciatyva ir remdamasi spėjimais nustatyti, kokios aplinkybės jai galėjo būti nurodytos (šiuo klausimu žr. 1998 m. balandžio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 60 punktą ir 82 punkte minėto 2003 m. rugsėjo 11 d. Sprendimą *Belgija prieš Komisiją* 87 punktą; 2004 m. vasario 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Fleuren Compost prieš Komisiją*, T-109/01, Rink. p. II-127, 49 punktą).

84 Pirmosios instancijos teismas iš to padarė išvadą, kad ieškovė, kuri dalyvavo EB 88 straipsnio 2 dalyje numatyname procese, negali pasinaudoti Komisijai nežinomomis faktinėmis aplinkybėmis, apie kurias ji Komisijai nepranešė tyrimo proceso metu. Tačiau niekas netrukdo suinteresuotajam asmeniui ginčyti galutinio sprendimo remiantis administracinės procedūros metu nepaminėtu teisiniu pagrindu (žr. 82 punkte minėto sprendimo *Saxonia Edelmetalle ir Zemag prieš Komisiją* 68 punktą ir ten nurodytą teismų praktiką).

85 Šią teismų praktiką, išskyrus visiškai išskirtinius atvejus, galima pritaikyti tokiam atvejui, kai – kaip ir šioje byloje – įmonė nedalyvavo tyrimo procedūroje pagal EB 88 straipsnio 2 dalį (šiuo klausimu žr. 82 punkte minėto sprendimo *Saxonia Edelmetalle ir Zemag prieš Komisiją* 69 punktą).

86 Yra aišku, kad ieškovė nepasinaudojo teise dalyvauti oficialioje tyrimo procedūroje, nors, kaip išplaukia iš 2001 m. sausio 11 d. Belgijos Karalystės Komisijai skirto laiško, įregistruoto 2001 m. sausio 15 d., Valonijos institucijos jos prašė aktyviai bendradarbiauti rengiant atsakymą į prašymą pateikti informaciją, kuri Komisija 2000 m. liepos 5 d. išsiuntė Belgijos Karalystei. Beje, nepaisant raginimų ir nepateikus jokio atsakymo į Komisijos užklausą, Belgijos Karalystės advokatas 2000 m. rugsėjo 28 d. laišku paragino ieškovę atsiųsti jam informaciją, kad jis galėtų pateikti Komisijai naudingą atsakymą. Paskutinės dvi šio laiško pastraipos skambėjo taip:

„Atsižvelgiant į tai, kas buvo pasakyta, mano klientė atkreipia Jūsų klientės dėmesį į pavojų, kad Europos Komisija savo būsimame sprendime veikiausiai pavės Belgijos institucijoms iš Jūsų klientės susigrąžinti 113 712 000 BEF su palūkanomis.

Nepaisant to, kad buvo praleistas terminas, vis dėlto būtų tikslinga, kad Jūsų klientė bendradarbiautų siekiant skubaus aplinkybių ištyrimo, pateikdama visus prašomus duomenis, kurie galbūt Valonijos regionui padėtų pateikti Europos Komisijai savo poziciją dar prieš priimant sprendimą.“

87 Minėtame 2001 m. sausio 11 d. laiške Valonijos institucijos taip pat informavo Komisiją, kad jų advokatas grupės *Beaulieu* advokatui nesėkmingai bandė paaikškinti Komisijos pradėtos procedūros svarbą ir pavojus, kurie šiai grupei gali kilti dėl tokios procedūros, ir kad jų atsakymas į Komisijos raginimą pateikti informaciją tol bus neišsamus, kol grupė *Beaulieu* nepradės su jomis bendradarbiauti.

88 Be to, 2001 m. liepos 23 d. laišku ieškovės advokatui buvo pranešta apie 2001 m. liepos 6 d. Komisijos sprendimą pradėti oficialią tyrimo procedūrą, pateikiant jo kopiją.

89 Galiausiai yra aišku, kad ieškovė įvardijama sprendime pradėti oficialią tyrimo procedūrą, visų pirma jo II.2 skirsnyje, skirtame būtent grupei *Beaulieu*, kurios patronuojanti bendrovė, kaip pažymėta 20 punkte, yra ieškovė, ir kad šiame sprendime, pirmiausia jo 29–43 ir 70–75 punktuose bei 4 išnašoje, buvo iškeltos abejonės dėl to, kad Valonijos regionas 1998 m. lapkričio 20 d. mainais už 9 704 bendrovės *Verlipack Holding II* akcijas, kurios padėtis taip pablogėjo, jog turtas 1999 m. vasario 11 d. buvo įvertintas 1 BEF, atsisakė grupės *Beaulieu* atžvilgiu objektyvaus 113 712 000 BEF reikalavimo.

90 Taigi, nors ieškovė žinojo, kad, be kita ko, dėl nagrinėjamo reikalavimo atsisakymo buvo pradėta oficiali tyrimo procedūra ir kad dėl Komisijos išreikštų abejonų,

susijusių su šio reikalavimo atsisakymo suderinamumu su Bendrijos teise, būtina ir svarbu suteikti tam tikros informacijos, ji nedalyvavo oficialioje tyrimo procedūroje, beje, netvirtindama, kad sprendimas pradėti oficialią tyrimo procedūrą yra taip nepakankamai pagrįstas, kad ji negali tinkamai įgyvendinti savo teisių (šiuo klausimu žr. 83 punkte minėto sprendimo *Fleuren Compost prieš Komisiją* 46 punktą).

- 91 Vadovaujantis tuo, kas išdėstyta, ieškovė negali pirmą kartą Pirmosios instancijos teisme remtis informacija, kuri Komisijai nebuvo žinoma tuo momentu, kai ji priiminėjo ginčijamą sprendimą. Tai pirmiausia pasakytina apie ieškovės argumentus dėl faktinių aplinkybių, kurie, jos nuomone, yra svarbūs tinkamam šios bylos ištyrimui pagal valstybės pagalbai galiojančius teisės aktus.
- 92 Be to, nepriimtinas toks pagalbos gavėjos prieštaravimas, kuris grindžiamas vien informacija, kuri Komisijai nebuvo žinoma ginčijamo sprendimo priėmimo momentu, nes sprendimo teisėtumas valstybės pagalbos srityje yra vertinamas atsižvelgiant į priimant sprendimą Komisijos turėtas žinias.
- 93 Tačiau reikėtų pažymėti, kad ieškovės pateikti ieškinio pagrindai, kuriais remiasi jos ieškinys, grindžiami informacija, kurią Komisija jau turėjo ginčijamo sprendimo priėmimo momentu.
- 94 Pirmuoju ieškinio pagrindu ieškovė tvirtina, pirma, kad Valonijos institucijos privertė nupirkti 14 214 bendrovės *Verlipack* B kategorijos akcijų ir I kategorijos dividendų kuponų už 113 712 000 BEF pagal 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimą. Tai,

kad toks spaudimas jos atžvilgiu buvo daromas, yra aplinkybė, į kurią Komisija turėjo atsižvelgti, kai tikrino, ar buvo tenkinamos sąlygos – pirma, pagalbos, remiančios tam tikras įmones, buvimas, ir, antra, prireikus aplinkybė, kad ieškovė yra palaikoma įmonė, o to šiuo atveju nebuvo.

95 Savo argumentus dėl spaudimo ieškovė grindžia 1998 m. gegužės 25 d. Valonijos regiono Komisijai skirtomis pastabomis, kuriose sakoma: „Kadangi Valonijos regionas prarado pasitikėjimą grupe *Beaulieu*, jis pritarė abiejų holdingų steigimui su sąlyga, kad bus supirktos jo turimos gamybos padalinių *Verlipack Ghlin* ir *Verlipack Jumet* akcijos“.

96 Dėl argumento, susijusio su spaudimu, priimtinumą konstatuotina, kad Komisija, kaip išplaukia iš dokumentų ir Pirmosios instancijos teismo posėdyje dėl šio fakto užduotų klausimų, neginčija, jog ginčijamo sprendimo priėmimo metu žinojo apie 1998 m. gegužės 25 d. pastabas. Skiriasi tik šalių nuomonės dėl šių pastabų reikšmės ir dėl to, kaip turėtų būti interpretuojami žodžiai „su sąlyga“, o ne dėl fakto, kad ieškovė supirko Valonijos regiono turėtas akcijas. Taigi ieškovės argumentas dėl spaudimo iš tikrųjų yra kaltinimas, kad Komisija, vertindama šių pastabų turinį, padarė klaidą, dėl ko šis argumentas turi būti pripažintas priimtiniu.

97 Antra, dėl ieškovės argumento, kuriuo ji ginčija, kad 1985 m. Karaliaus dekretas pateisino 1996 m. gruodžio 18 d. susitarime nustatytos aptariamų akcijų ir dividendų kuponų kainos pervertinimą, konstatuotina, jog tai Komisijai buvo žinoma ginčijamo

sprendimo priėmimo momentu, ir tai išplaukia visų pirma iš sprendimo pradėti oficialią tyrimo procedūrą 62–64 konstatuojamųjų dalių bei 21 išnašos. Beje, Valonijos institucijos 2001 m. vasario 11 d. Komisijai skirtame laiške, įregistruotame 2001 m. vasario 15 d., teigia:

„Reikėtų priminti, kad bendra 113 712 000 BEF kaina už privilegijuotas akcijas be balso teisės ir dividendų kuponus, kurias Valonijos regionas turėjo bendrovėse *Verlipack Ghlin* ir *Verlipack Jumet*, tuo metu sudarė 80 % šių akcijų ir dividendų kuponų emisijos vertės.

1985 m. gegužės 7 d. Karaliaus dekretas (3 straipsnis) dėl privilegijuotų akcijų be balso teisės emisijos, atliekamos valstybinio sektoriaus akcinių bendrovių, numato: „Kaina negali būti žemesnė nei 80 % emisijos kainos“, jei privilegijuotos akcijos be balso teisės parduodamos emisiją išleidžiančiai bendrovei arba tretiesiems asmenims.

Tačiau atsižvelgiant į finansinę tuo metu restruktūrizuojamos grupės *Verlipack* padėtį ši kaina neabejotinai neatitiko faktinės akcijų ir dividendų kuponų vertės ir buvo nustatyta siekiant laikytis minėtos Belgijos teisės nuostatos, ir tam grupė *Beaulieu* pritarė.

<...>

Todėl šalys atidėjo ketveriems metams neskaičiuojant palūkanų grupės *Beaulieu* skoloms sugražinimo terminą, kad būtų galima šiek tiek kompensuoti papildomas išlaidas, atsiradusias taikant (mokėjimo dieną atnaujintą) nuostatą, palyginti su ekonomine gėrio verte.“

- 98 Beje, ši informacija iš esmės išdėstyta ir 2001 m. liepos 26 d. Belgijos Karalystės Komisijai skirtu laiško 2 punkte.
- 99 Be to, 1985 m. Karaliaus dekretu pagrįstas argumentas negali būti laikomas aplinkybe, kurios negalima pateikti Pirmosios instancijos teismo vertinimui, nes jis susijęs su šio akto interpretavimu.
- 100 Trečia, dėl ieškovės argumento, kad ginčijamas sprendimas dėl abiejų sąlygų, susijusių su konkurencijos apribojimu ir neigiamu poveikiu valstybių narių tarpusavio prekybai, yra trumpas ir klaidingas, reikėtų pažymėti, kad ieškovė nesiremia jokia informacija, kurios Komisija neturėjo ginčijamo sprendimo priėmimo momentu, o tik ginčija vertinimą, pateiktą ginčijamo sprendimo 70–72 punktuose, skirtą grupės *Beaulieu* vietai tekstilės rinkoje; beje, ji yra suinteresuota kaip grupės *Verlipack* bendrovių akcininkė, o ne kaip tekstilės gamintoja.
- 101 Tuo remiantis Komisijos prieštaravimas dėl pirmojo ieškinio pagrindo priimtimumo turi būti atmestas.
- 102 Antrasis ieškinio pagrindas, kuriuo ieškovė tvirtina, kad Komisija pažeidė proporcingumo principą reikalaujama sugrąžinti pagalbą, nors tariamai priverstinis aptariamų akcijų ir dividendų kuponų supirkimas ieškovei nedavė jokios naudos, yra grindžiamas tais pačiais duomenimis, kurie buvo pateikti pirmajame ieškinio pagrinde ir kuriuos Komisija turėjo ginčijamo sprendimo priėmimo momentu. Todėl taip pat turi būti atmestas prieštaravimas dėl šio ieškinio pagrindo priimtimumo.

- 103 Trečiuoju ieškinio pagrindu, kuriuo ieškovė tvirtina, kad Komisija pažeidė vienodo požiūrio principą, ginčijami B kategorijos akcijų ir I kategorijos dividendų kuponų vertės apskaičiavimo metodas, jų vertės apskaičiavimo momentas ir pagalbos gavėjo nustatymas, ir jis grindžiamas aplinkybe, kad 1998 m. lapkričio 20 d. papildymas buvo tik savotiška kompensacija už priverstinį šių akcijų ir dividendų kuponų supirkimą 1996 metais. Tad ieškovė vėl remiasi informacija, kurią Komisija turėjo ginčijamo sprendimo priėmimo momentu. Todėl prieštaravimas dėl šio ieškinio pagrindo priimtinumą negali būti patenkinamas.
- 104 Dėl dokumentų, kuriais ieškovė grindžia savo ieškinį ir kurie išvardyti šio sprendimo 76 punkte ir, ieškovės nuomone, tik paaiškina kai kurias šios bylos papildomas aplinkybes, konstatuotina, kad, vadovaujantis 82–84 punktuose nurodyta teismų praktika, į jas neturi būti atsižvelgta. Be to, kaip išplaukia iš bylos medžiagos ir Pirmosios instancijos teismo posėdyje dėl šių aplinkybių užduotų klausimų, nė vienas ieškovės argumentas ar ieškinio pagrindas nėra grindžiamas dokumentais, kurių, Komisijos teigimu, ji neturėjo ginčijamo sprendimo priėmimo momentu ir kurių nebuvo nei su ginčijamu sprendimu, nei kitoje su juo susijusioje byloje.
- 105 Dėl ieškovės argumento, grindžiamo ieškinio 18 priedu, pagal kurį 1997 m. gruodžio mėn. *Sowagep* pažadėjo į *Verlipack* kapitalą įnešti 100 milijonų BEF įnašą, pakanka pažymėti, kad šis argumentas, pačios ieškovės teigimu, šiai bylai neturi jokios įtakos.
- 106 Iš to išplaukia, pirma, kad ieškovė negali remtis šio sprendimo 76 punkte nurodytais dokumentais, į kuriuos dėl minėtų priežasčių neįmanoma atsižvelgti, ir, antra, kad Komisijos prieštaravimas dėl priimtinumą turi būti atmestas.

Dėl pagrįstumo

- 107 Savo ieškinį ieškovė grindžia keturiais ieškinio pagrindais, t. y. pirma, EB 87 straipsnio 1 dalies ir Reglamento Nr. 659/1999 7 ir 13 straipsnių pažeidimu, antra, proporcingumo principo ir Reglamento Nr. 659/1999 14 straipsnio pažeidimu, trečia, vienodo požiūrio principo pažeidimu ir, ketvirta, pareigos motyvuoti pažeidimu.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su EB 87 straipsnio 1 dalies ir Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnio kartu su 13 straipsniu pažeidimu

- 108 Pirmąjį ieškinio pagrindą ieškovė išskaido į tris dalis, susijusias, pirma, su tam tikras įmones palaikančios pagalbos buvimu, antra, su aplinkybe, kad tuo atveju, jei nauda buvo suteikta, ieškovė negali būti laikoma palaikoma įmone EB 87 straipsnio 1 dalies prasme, ir galiausiai su neigiamu poveikiu konkurencijai bei Bendrijos vidaus prekybai.

Dėl pirmos dalies, susijusios su tam tikras įmones palaikančios pagalbos buvimu

— Šalių argumentai

- 109 Pirmiausia ieškovė mano, kad ginčijamame sprendime pateikti argumentai, jog ji turėjo objektyvią ir sumokėtiną 113 712 000 BEF skolą, kurią grąžino perleisdama 9 704 bendrovės *Verlipack Holding II* akcijas, kurių vertė buvo mažesnė arba kurios netgi galima sakyti buvo bevertės, yra gerokai supaprastinti. Šie argumentai

grindžiami abstrakčiu atsižvelgimu į 113 712 000 BEF reikalavimą ir visiškai neparemti faktinėmis aplinkybėmis arba tikrąja ekonomine padėtimi. Ginčijamame sprendime ši skola pateikiama taip, tarsi tai būtų įsipareigojimas sugražinti lėšas, kurias valstybė faktiškai suteikė ieškovei, o taip iš tikrųjų nebuvo.

- 110 Pavyzdžiui, 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimu Valonijos regionas priverstė ieškovę įsigyti akcijų, kurias ji turėjo labai trumpai, t. y. nuo 1996 m. gruodžio 18 d. iki 1997 m. balandžio 11 dienos, kai bendrovė *Heye* perėmė *Verlipack Holding II* kontrolę. Nuo pat pradžių buvo aišku, kad tikrasis adresatas buvo *Verlipack Holding I*, kurios kontrolę turėjo perimti bendrovė *Heye*. Taigi ieškovei šių akcijų turtinė vertė buvo lygi nuliui. Be to, ne tik ekonominės priežastys turėjo Komisijai leisti suprasti, kad 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimą ieškovė sudarė nesavanoriškai. Oficialios tyrimo procedūros metu Komisija raštu buvo išsamiai informuota, kad šis susitarimas ieškovei buvo primestas. Pavyzdžiui, iš 1998 m. gegužės 25 d. Valonijos regiono Komisijai skirtų pastabų išplaukia, kad pastarasis prarado bet kokią pasitikėjimą ieškove ir puoselėjo viltį prisijungti prie *Heye* kontroliuojamos grupės. Todėl Valonijos regionas iš grupės *Beaulieu* pareikalavo, kad prieš priimdama į grupės *Verlipack* akcininkų gretas naują partnerį ji perimtų visas jo akcijas. *Heye* savo ruožtu nenorėjo prisijungti prie grupės, kurioje akcijų dalį turėjo valstybė.
- 111 Be to, priverstinis *Verlipack Jumet* ir *Verlipack Ghlin* akcijų supirkimas negali būti laikomas pagalba EB 87 straipsnio prasme.
- 112 Pirma, dėl objektyvaus atitinkamų akcijų vertinimo pasakytina, kad negalima neigti, jog tikroji akcijų vertė tikrai nebuvo lygi 113 712 000 BEF. Beje, Valonijos regionas Komisijai skirtame 2001 m. sausio 11 d. laiške, įregistruotame 2001 m. sausio 15 d.,

pripažino, kad 1985 m. Karaliaus dekretu grindžiama kaina buvo neproporcinga ir neturėjo jokios sąsajos su akcijų ir dividendų kuponų ekonomine verte, o jei vertinimą būtų atlikęs specialistas, jis būtų priėjęs prie išvados, kad perimtų akcijų vertė buvo lygi nuliui. Šį teiginį patvirtina 2001 m. liepos 26 d. Belgijos Karalystės Komisijai skirtas laiškas, kuriame sakoma, kad trijų *Verlipack* bendrovių finansinė padėtis kelia rūpesčių, o pagal 1985 m. Karaliaus dekretą nustatyta akcijų ir dividendų kuponų pardavimo kaina nebeatitinka tikrosios jų vertės. Nė vienas paprastas ūkio subjektas nebūtų norėjęs pirkti tokiomis sąlygomis, todėl atsižvelgiant į aptariamą aplinkybes tokio pirkimo negalima laikyti savanorišku įgijimu. Be to, supirkimo momentu *Heye* nebuvo prisiėmusi jokių įsipareigojimų dėl galimo dalyvavimo grupės *Verlipack* kapitale; toks įsipareigojimas buvo prisiimtas tik 1996 m. gruodžio 26 d. susitarimu, sudarytu tarp *Imcopack Vlaanderen* ir *Imcopack Wallonie*, bei *Heye*.

113 Įgijus akcijų, Valonijos regionas visiškai pasitraukė iš *Verlipack Jumet* ir *Verlipack Ghlin*, o tai buvo papildomas didelis trūkumas.

114 Tai, kad tuo metu akcijų vertė buvo lygi nuliui ar netgi neigiama, patvirtina Sprendimas 2001/856, kurio 104 punkte sakoma: „Ghlin ir Jumet gamybos padaliniai 1996 metais, palyginti su praėjusiais metais, patyrė didelių nuostolių ir gerokai sumažino apyvartą“, 107 punkte „Komisija pastebi, kad finansinė *Verlipack* padėtis prieš ateinant *Heye* neleido tikėtis, jog įmonė gali išlikti“, o 115 punkte ji prieina prie išvados, kad „(*Verlipack*) veiklos rodikliai prieš ateinant *Heye* neabejotinai atspindėjo šios grupės sunkumus“. Be to, pati Komisija žinojo apie beviltišką finansinę padėtį, kurioje *Verlipack* atsidūrė nuo 1996 m. pabaigos. Ginčijamo sprendimo 11 ir

12 punktuose Komisija teigė: „Abi Valonijoje įsisteigusios įmonės tuo metu patyrė nuostolių“, t. y. 1995 ir 1996 metais, o „Grupė *Verlipack* nebūtų pajėgusi sumokėti 1996 m. pabaigoje grąžintinų banko paskolų“. Argumentai, kuriuos Komisija pasitelkia norėdama paneigti bet kokią 9 704 *Verlipack Holding II* akcijų vertę, taip pat turėtų galioti ir aptariamoms akcijoms.

- 115 Grupės *Verlipack* gyvybingumo stoką 1996 metais pastebėjo ir generalinis advokatas F. G. Jacobs savo 2003 m. liepos 3 d. Išvadoje byloje *Belgija prieš Komisiją*, nurodytoje 44 punkte (Rink. p. I-6934).
- 116 Jei Komisija laikytusi savo nuomonės dėl akcijų vertės 1996 metais, ieškovė primygtinai reikalauja, kad ji pateiktų vertinimo ataskaitą, kuria paremtų savo poziciją ir nurodytų, kiek ji atsižvelgė visų pirma į grupės *Verlipack* bendrovių padėtį ir aplinkybę, jog akcijos nesuteikė balso teisės, ir net konvertuotos į akcijas su balso teise jos sudarė minimalią procentinę *Verlipack* kapitalo dalį.
- 117 Be to, tokį vertinimą, pagal kurį 113 712 000 BEF suma negali būti laikoma suteiktos naudos dydžiu, patvirtina du papildomi argumentai: pirma, šis reikalavimas civilinės teisės požiūriu pasibaigė. Įgyvendinus 1998 m. lapkričio 20 d. papildymą, šio reikalavimo nebuvo galima pateikti pagal prievolių teisę; antra, 113 712 000 BEF sumą ieškovei paskyrė Valonijos regionas, remdamasis 1985 m. Karaliaus dekretu.
- 118 Šiuo klausimu ieškovė tvirtina, kad Valonijos regionas rėmėsi atitinkama teisine pareiga, kad pateisintų 1996 m. gruodžio 18 d. susitarime numatytą ekonominiu požiūriu nepagrįstą kainą, tad įstatymu ar susitarimu numatyta kaina buvo nurodyta kaip galutinė ir nustatyta vienašališkai.

- 119 Ieškovė taip pat teigia, kad 1985 m. Karaliaus dekretas, visų pirma jo 3 straipsnis, jokių būdu nenustato supirkimo pareigos, o tik yra susijęs su supirkimo reikalavimu, t. y. numato, kad susitarimas dėl akcijų pasirašymo turi nustatyti supirkimo reikalavimą ir jo sąlygas, kurios šiuo atveju įtvirtintos 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 1 priedo 11 straipsnyje, ir suteikia įmonei, į kurią investuoja valstybė, reikalavimą supirkti vertybinius popierius, nustatydamas kainą, kuri negali būti žemesnė nei 80 % jų emisijos kainos. Ši nuostata neatmeta galimybės, kad valstybė ne susitarimo dėl akcijų pasirašymo pagrindu gali suteikti pirkimo opcioną ir nustatyti kainą, kuri būtų žemesnė nei 80 % emisijos vertės. Ši nuostata netaikoma tais atvejais, kai pati valstybė yra pareiškėja, norinti atgauti kapitalą, arba daro spaudimą privačiai įmonei, kad ši atsiimtų savo dalį. Bet koks kitas išaiškinimas reikštų, kad valstybė taptų akcininke visam laikui ir niekada negalėtų perparduoti savo dalies. Todėl 1985 m. Karaliaus dekreto 3 straipsnis neprieštaruja 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimui ir 1998 m. lapkričio 20 d. papildymui, kurie akivaizdžiai nėra grindžiami 1985 m. balandžio 30 d. susitarime numatytu supirkimo reikalavimu.
- 120 Tad Komisijos argumentas, kad sudarydama 1998 m. lapkričio 20 d. papildymą ieškovė pažeidė 1985 m. Karaliaus dekreto 3 straipsnį, yra neteisingas, nes įstatymas neįpareigojo Valonijos regiono nustatyti akcijų perleidimo kainos, lygios 80 % jų nominalios vertės.
- 121 Taip pat negalima pritarti argumentui, kad B kategorijos akcijų ir I kategorijos dividendų kuponų kainą, lygią 113 712 000 BEF, nustatė 1985 m. balandžio 30 d. susitarimas.
- 122 Nė viena 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo nuostata, visų pirma jo 10 ir 11 straipsniai, nėra taikomi šiai bylai, nes šio susitarimo 10 straipsnis numato sąlygą, kurios nebūtų įmanoma patenkinti dėl 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimo, nes šioje nuostatoje numatyta supirkimo pareiga galioja tik tada, kai „tai leidžia daryti bendrovės ankstesnių metų pelnas ir turimi rezervai“. Be to, ieškovei, kuri negali būti tapatinama su R. De Clerck, nežinomas joks dokumentas, iš kurio išplauktų, kad ji

perėmė šį specialų įsipareigojimą, o šis 10 straipsnis nėra 1985 m. Karaliaus dekreto nustatyta nuostata. 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 11 straipsnis atitinka 1985 Karaliaus dekreto nuostatą, tačiau jis nėra svarbus šiai bylai. Tiek šis straipsnis, tiek 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 1 priede pateiktas susitarimas dėl opciono nustatymo tik suteikė *Verlipack* bendrovėms opciono teisę, tačiau nenumatė supirkimo pareigos, ir reikėtų atkreipti dėmesį į tai, kad tokią teisę turi pastarosios įmonės, o ne ieškovė.

- 123 Galiausiai, praėjus keturiems mėnesiams po 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimo, Valonijos regionas su *Heye* susitarė dėl atitinkamo pirkimo įpareigojimo, kuris numatė, kad jis atsisako bendrąja pareiga grindžiamos neproporcingos kainos, nes, kaip išplaukia iš susitarimo dėl opciono 1 straipsnio, kainos nustatymo kriterijumi laikoma aktyvų neto vertė, taigi tikroji aptariamų akcijų vertė, o ne emisijos kaina.
- 124 1998 m. lapkričio 20 d. papildymas, kurį Komisija klaidingai laiko visiškai savarankišku susitarimu, o tai atsižvelgiant į jo turinį yra visiškai nelogiška (jo pavadinimas, motyvai ir nuostatos rodo, kad šis papildymas nėra savarankiškas, atvirkščiai, jis yra 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimo sudėtinė dalis), ir kurio atveju Komisija pamiršta aplinkybę, kad ši operacija susijusi su ieškovės 1996 metais įgytų akcijų apmokėjimu, tik pritaikė sandorio kainą, apmokėjimo nuostatas suderindamas su tomis nuostatomis, kurioms *Heye* jau buvo pritarusi, o ieškovei suteikė galimybę Valonijos regionui sumokėti už priverstinai įgytas akcijas tam tikrą kiekį perleidžiant už atitinkamą faktinę ekonominę jų vertę.
- 125 Antra, dėl konkretaus „naudos“ aspekto vertinimo ieškovė pirmiausia tvirtina, kad susigrąžintos akcijos jai nesuteikė jokių papildomų kontrolės įgaliojimų, nes jos nebuvo susietos su balso teise, kol akcijas turėjo Valonijos regionas (ir todėl jis bet kuriuo atveju negalėjo jomis pasinaudoti, norėdamas įsikišti į *Verlipack* bendrovių sprendimų priėmimo procesą), taip pat, kad iš akcijų ji negavo jokių dividendų ar

kitokios finansinės naudos, ir galiausiai, kad atitinkamų akcijų ji negalėjo paversti pinigais, nes atėjus *Heye* ji turėjo įnešti atitinkamas akcijas kartu su jai priklausančia kontroliuojančia *Verlpack Holding I* dalimi.

- 126 Todėl Komisija faktus turėjo išnagrinėti atsižvelgdama į bendrą kontekstą, nevertinti faktinių aplinkybių izoliuotai ir vadovautis tikrąja ekonomine padėtimi, neapribodama savo vertinimo formaliomis teisinėmis aplinkybėmis, kaip dėl akcijų vertės nustatymo 1996 m. spalio 24 d. Sprendime *Vokietija ir kt. prieš Komisiją* (C-329/93, C-62/95 ir C-63/95, Rink. p. I-5151, 36 punktas) nusprendė Teisingumo Teismas. Ieškovė mano, kad Komisija laikėsi siauro požiūrio, nes, atmetusi kitus veiksnius, ji apsiribojo nominalia akcijų, kurių įsigyti ieškovė buvo priversta, verte.
- 127 Ieškovė taip parodo Komisijos vertinimo klaidingumą: jei Valonijos regionas nuo pat pradžių neatlygintinai ir nereikalaujamas apmokėjimo arba atsakomosios paslaugos jai būtų perleidęs akcijas, užuot jas pardavęs ir nurodęs arba jas vėliau apmokėti grynaisiais pinigais, arba vietoje mokėjimo jas perleisti, tokiu atveju vertinant, ar nauda buvo suteikta ir kokio dydžio, būtų atsižvelgta tik į neatlygintinai gautų akcijų vertę. Todėl ieškovė mano, kad šioje byloje reikia atsižvelgti į specifines aplinkybes, t. y. priverstinį supirkimą ir savavališkai nustatytą kainą, ir kadangi faktinė bei anksčiau aprašytos situacijos yra labai panašios, jas valstybės pagalbos teisės aktu požiūriu reikia vertinti vienodai. Abiem atvejais ieškovė turi tam tikrų akcijų; tai, ar jos buvo nemokamai suteiktos tiesiogiai, ar atleidžiant nuo apmokėjimo pareigos, nėra svarbu. Todėl Komisija į vertinimą turėjo įtraukti ir faktinę ieškovei perleistų aktyvų vertę, o ne grįsti jį abstrakčiu reikalavimu. Tik toks vertinimas būtų leidęs nustatyti, ar ekonominiu požiūriu iš tikrųjų buvo suteikta nauda.

128 Komisija prašo šią ieškinio pagrindo dalį atmesti.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 129 Pirmiausia reikia įvertinti ieškovės argumentą, kad 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimu Valonijos regionas ją privertė įsigyti 14 214 B kategorijos akcijų ir I kategorijos dividendų kuponų už 113 712 000 BEF. Šis argumentas grindžiamas 1998 m. gegužės 25 d. pastabomis, kuriose Belgijos institucijos Komisijai pranešė: „kadangi Valonijos regionas prarado pasitikėjimą grupe *Beaulieu*, jis pritarė abiejų holdingų steigimui su sąlyga, kad bus supirktos jo turimos gamybos padalinių *Verlipack Ghlin* ir *Verlipack Jumet* akcijos“.
- 130 Iš pradžių reikėtų pažymėti, kad akcijų supirkimo, kuris buvo 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimo objektas, Komisija ginčijamame sprendime nelaikė valstybės pagalba.
- 131 1987 m. lapkričio 18 d. papildymo 3 straipsnyje taip pat numatoma: „Pasirašiusieji, *Imcour NV* ir R. De Clerck, nuo 1987 m. spalio 1 d. neatšaukiamai įsipareigoja perimti ir įgyvendinti visus iki šios dienos *Adsum NV* ir W. De Backer turimus įsipareigojimus, įtvirtintus 1985 m. balandžio 30 d. susitarime ir jo priede nustatyta forma“.
- 132 Vienas iš tokių įsipareigojimų buvo numatytas 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 10 straipsnio 1 dalyje, pagal kurį *Adsum* įsipareigojo, kad, pradėdamas penktaisiais ūkiniais metais nuo šio susitarimo pasirašymo, trys *Verlipack* bendrovės kasmet

supirks 10 % SNRSN turimų B kategorijos akcijų (už nominalią vertę) ir I kategorijos dividendų kuponų (už 10 000 BEF už vieną kainą), jei tai leis padaryti bendrovės ankstesnių metų pelnas ir turimi rezervai. Pagal šio susitarimo 10 straipsnio 3 dalį *Adsum* turėjo pati tenkinti šiame straipsnyje numatytus įpareigojimus, jei nepavyktų sudaryti tokio susitarimo.

- 133 Toliau 1987 m. lapkričio 18 d. papildyme sakoma, kad pasikeitė *Verlipack* bendrovių valdymo organų sudėtis, o ūkio ir finansų ministrai 1987 m. lapkričio 17 d. tam pritarė pagal 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 14 straipsnio 2 dalį.
- 134 Galiausiai 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 16 straipsnis numatė, kad turi būti pakeisti bendrovių įstatai, siekiant atsižvelgti į šio susitarimo nuostatas.
- 135 Iš to išplaukia, kad ieškovė, puikiai žinodama aplinkybes, sutiko perimti ne tik teises, bet ir 1985 m. balandžio 30 d. susitarime nustatytus įpareigojimus, kuriuos *Adsum* ir W. De Backer turėjo arba prisiėmė *Verlipack* ir Belgijos valstybės atžvilgiu ir kurie pagal šio susitarimo 16 straipsnį turėjo būti neatsiejama *Verlipack* bendrovių įstatų sudėtinė dalis. Visų pirma *Imcour Holding*, kurią perėmė ieškovė, pagal 1987 m. lapkričio 18 d. papildymo 3 straipsnį neatšaukiamai įsipareigojo įvykdyti įsipareigojimą supirkti SNRSN turėtas bendrovės *Verlipack* B kategorijos akcijas ir I kategorijos dividendų kuponus bei to supirkimo sąlygas.
- 136 Be to, ieškovė taip pat negali paneigti supirkimo įpareigojimo galiojimo, remdamasi 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 10 straipsnio 1 dalyje minima sąlyga, susijusia su *Verlipack* bendrovių ankstesnių metų pelnu ir galimybe disponuoti rezervais, nes

pagal šio susitarimo 10 straipsnio 3 dalį pati ieškovė bet kuriuo atveju turėjo supirkti SNRSN turėtas B kategorijos akcijas ir I kategorijos dividendų kuponus, jei jų neįsigys *Verlipack* bendrovės.

- 137 Be to, anksčiau laiko supirkdama B kategorijos akcijas ir I kategorijos dividendų kuponus, kurie sudarė 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimo objektą, ieškovė gavo įvairiapusės naudos.
- 138 Pirma, ji nuosavybės teise tiesiogiai įgijo visas dar Valonijos institucijų turėtas B kategorijos akcijas ir I kategorijos dividendų kuponus, kuriuos pagal 1987 m. lapkričio 18 d. papildymą bet kuriuo atveju būtų turėjusi perimti kasmetinėmis dalimis, o tai jai leido restruktūrizuoti *Verlipack*, į bendrovę priimant *Heye*, ir supaprastinti grupės struktūrą, visas akcijas perleidus bendrovei *Verlipack Holding I*.
- 139 Kaip išplaukia iš bylos medžiagos (be kita ko, žr. ginčijamo sprendimo 11 ir 12 konstatuojamąsias dalis, ieškinio 23 punktą ir 2001 m. liepos 26 d. Belgijos Karalystės Komisijai skirto laiško 6 ir 7 dalis), grupės *Verlipack* bendrovių padėtis 1996 metais kėlė tokį susirūpinimą, kad atrodė, jog neišvengimai teks surasti stiklo gamybos sektoriuje veikiančią bendrovę, siekiant sudaryti sąlygas grupei finansiškai atsigausti. Be to, tokia bendrovė, kokia yra *Heye*, nenorėjo dalyvauti grupės kapitale, kur akcijų turėjo valstybė, ir tai *Heye* akimis „galėjo reikšti pavojų, jog, Valonijos regionui ir grupei *Beaulieu* sudarius sąjungą, gali pasikeisti dauguma“.
- 140 Beje, ieškovė neginčijo šio 1998 m. gegužės 25 d. pastabose pateikto teiginio, savo ieškinio 22 punkte nurodydama, jog „grupė *Beaulieu* aiškiai jaučia, kad viešasis

akcininkas nebėra pasirengęs aktyviai remti trijų *Verlipack* bendrovių, o netaikant kraštutinių priemonių jos tuoj pat patirs bankrotą. Todėl *Beaulieu* stengiasi parengti sanavimo priemones ir tam ieško strateginių partnerių, stiklo rinkoje turinčių pripažintos patirties. Šiame kontekste vyksta derybos su <...> *Heye* <...>, viena iš pirmaujančių Vokietijos stiklo gamintojų“.

- 141 Be to, iš 2001 m. liepos 26 d. Belgijos Karalystės Komisijai skirto laiško išplaukia, kad „*Beaulieu* ir *Heye* bei Valonijos regionas pradėjo derybas siekiant organizuoti grupės *Verlipack* pardavimą bendrovei *Heye* bei įvesti naują 1997 m. balandžio mėn. sukurtą finansų struktūrą“ ir kad „po *Beaulieu* ir *Heye* susitarimo buvo nuspręsta, jog *Beaulieu* turi supirkti Valonijos regiono turėtas *Verlipack Ghlin* ir *Verlipack Jurnet* akcijas ir dividendų kuponus, prieš Valonijos regionui imantis pakartotinės intervencijos.“
- 142 Valonijos regionas taip pat aktyviai dalyvavo restruktūrizuojant grupę *Verlipack*, kad būtų sumažinti gresiantys nuostoliai. Kaip matyti iš Sprendimo 2001/856 18–22 konstatuojamųjų dalių, Valonijos regionas 1997 m. suteikė bendrovei *Heye* dvi paskolas po 250 milijonų BEF, kuriomis atsižvelgiant į šį restruktūrizavimą buvo finansuojami pastarosios įnašai į bendrovės *Verlipack* kapitalą (šiuo klausimu taip pat žr. 44 punkte minėto 2003 m. liepos 3 d. Sprendimo *Belgija prieš Komisiją* 22–24 punktus).
- 143 Antra, minėtų derybų bei *Beaulieu* ir *Heye* sudaryto susitarimo kontekste taip pat reikėtų atkreipti dėmesį į naudą, kurią ieškovei suteikė jos įgytų B kategorijos akcijų ir I kategorijos dividendų kuponų kaina bei jų apmokėjimo sąlygos.

- 144 Pirmiausia ieškovė pagal 1985 m. balandžio 30 d. susitarimą, prie kurio ji prisijungė priimant 1987 m. lapkričio 18 d. papildymą, būtų turėjusi nustatytu terminu sumokėti sutartą kainą, o 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimu jai buvo suteikta galimybė iki 2001 m. gruodžio 31 d. atidėti mokėjimą už atitinkamas akcijas ir dividendų kuponus nemokant palūkanų, nors visą akcijų ir dividendų kuponų paketą ji įsigijo iš karto ir taip galėjo lengviau restruktūrizuoti *Verlipack*.
- 145 Be to, priešingai nei tvirtina ieškovė, jog dėl kainos nebebuvo galima derėtis ir taip ji turėjo sumokėti 142 140 000 BEF sumą, kuri atitiko 100% atitinkamų akcijų ir dividendų kuponų nominalios vertės, kainą jai buvo sumažinta 28 428 000 BEF, nes sumokėta kaina pagal 1985 m. Karaliaus dekretu 3 straipsnį atitiko 80% emisijos kainos, nors ji iš karto įgijo nuosavybės teisę ir teisę 113 712 000 BEF sumą be palūkanų sumokėti tik 2001 m. gruodžio 31 dieną.
- 146 Galiausiai tokia išvada išplaukia ir iš 2001 m. liepos 26 d. Belgijos Karalystės Komisijai skirto laiško, kuriame sakoma, kad „grupė *Beaulieu* sutiko su šių akcijų ir dividendų kuponų supirkimu mainais už palankias apmokėjimo sąlygas, t. y. galimybę sumokėti kainą per ketverius metus be palūkanų, kad būtų galima lengviau atlikti numatytą restruktūrizavimą vadovaujant *Heye* ir bendradarbiaujant su Valonijos regionu.“
- 147 Tad paskutinę 1998 m. gegužės 25 d. pastabų pastraipą, kuria ieškovė grindė savo argumentą, kad pagal 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimą atperkant atitinkamas akcijas ir dividendų kuponus nebuvo jokios galimybės derėtis, reikia aiškinti atsižvelgiant į bendrą aprašyto supirkimo kontekstą, visų pirma į įrodytas *Heye* ir ieškovės derybas, kurios baigėsi susitarimu ir ieškovės pritarimu atitinkamam su minėtomis sąlygomis susijusiam supirkimui, ir jos negalima suprasti kaip iliustruojančios Valonijos regiono spaudimą ieškovės atžvilgiu.

- 148 Beje, šią išvadą patvirtina kitos minėtų 1998 m. gegužės 25 d. pastabų pastraipos, kuriose aiškiai nurodoma būtinybė perduoti bendrovei *Heye* grupės kontrolę siekiant pagerinti *Verlipack* padėtį, kad būtų galima užtikrinti naujojo investuotojo daugumą šiame holdinge, o tai veikia buvo galima priskirti ieškovės išreikštam norui įtraukti *Heye* į ekonominę grupės *Verlipack* atgaivinimą.
- 149 Todėl, atsižvelgiant į 1987 m. lapkričio 18 d. papildymu ieškovės priištus įsipareigojimus supirkti B kategorijos akcijas ir I kategorijos dividendų kuponus bei į grupės *Beaulieu* ir *Heye* susitarimą, kuris buvo sudarytas prieš supirkimą, ir į iš to išplaukiančią naudą, ieškovės argumentas, kad Valonijos institucijos ją privertė imtis tokių veiksmų, turi būti atmestas.
- 150 Toliau reikėtų įvertinti ieškovės argumentą, kad atitinkamų akcijų ir dividendų kuponų, kurių vertė lygi nuliui arba netgi neigiama, kaina 1996 m. gruodžio 18 d. susitarime buvo pervertinta, o 1998 m. lapkričio 20 d. papildymo objektas buvo jame nustatytų kainų pritaikymas, siekiant jas sulygtinti su kainomis, kurias po keturių mėnesių sumokėjo *Verlipack Holding I* arba – kaip tvirtina ieškovė – *Heye*, įgyvendindama 1997 m. balandžio 9 d. susitarime numatytą supirkimo įsipareigojimą, už akcijas, kurių kaina nustatyta pagal jų faktinę, o ne nominalią vertę.
- 151 Pirma, dėl 1996 m. gruodžio 18 d. susitarime nustatytos kainos pervertinimo reikėtų priminti, kad ieškovė, priimdama 1987 m. lapkričio 18 d. papildymą, prisijungė prie 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo ir pritarė SNRSN turėtų B kategorijos *Verlipack* akcijų bei I kategorijos dividendų kuponų supirkimui pagal jame nustatytą grafiką; be to, ji žinojo, kad privilegijuotų akcijų be balso teisės kaina, remiantis jau konkrečiai 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo 4 straipsnio f punkto paskutinėje pastraipoje paminėtu 1985 m. Karaliaus dekretu, negali būti žemesnė už 80 % jų emisijos kainos.

- 152 Iš šio sprendimo 97 punkte pakartoto 2001 m. sausio 11 d. laiško, įregistruoto 2001 m. sausio 15 d., matyti, kad Valonijos institucijos Komisijai raštu pranešė, jog 113 712 000 BEF kaina pagal 1985 m. Karaliaus dekretą lygi 80 % šių akcijų ir dividendų kuponų emisijos kainos.
- 153 Iš 2001 m. liepos 26 d. Komisijai skirto Belgijos Karalystės laiško išplaukia, kad Belgijos institucijos į Komisijos teiginį, jog „įpareigojimas nustatyti 80 % dydžio emisijos kainą yra įstatymo reikalavimas, kuris be išimties galioja visiems, norintiems nusipirkti tokio tipo privilegijuotų akcijų“, atsakė, kad ji jau atsižvelgė į tai, jog 1985 m. Karaliaus dekretas nenustato sąlygų, kuriomis turi būti atliekamas mokėjimas, ir kad sutartas specialias sąlygas pateisina papildomos sąnaudos, kurių grupė *Beaulieu* patyrė taikant Belgijos teisės nuostatas.
- 154 Nors, kaip išplaukia iš ginčijamo sprendimo 77–79 punktų, taip Belgijos institucijos patvirtino, kad už atitinkamas akcijas ir dividendų kuponus buvo sumokėta kaina, kuri, jų nuomone, neatitiko tikrosios ekonominės padėties, tokią kainą jos pateisino 1985 m. Karaliaus dekretu, kuris taikomas bet kokiam tokio tipo, koks nagrinėjamas byloje, pirkimo sandoriui, ir šio sprendimo 152 ir 153 punktuose nurodytuose 2001 m. sausio 11 d. ir liepos 26 d. laiškuose pažymėjo, jog šias papildomas sąnaudas kompensavo, suteikdamos palankias apmokėjimo sąlygas, t. y. leisdamos ieškovei be palūkanų apmokėti per ketverius metus nuo nuosavybės perėjimo momento ir užtikrindamos grupės *Beaulieu* pritarimą tokiai kainai.
- 155 Beje, sprendimo pradėti oficialią tyrimo procedūrą 10 ir 13 punktai rodo, kad aktyvai viršijo skolas, turint omenyje, jog trijų gamybos padalinių (Ghlin, Jumet ir Molio miestuose) turtas buvo vertinamas 515 milijonų BEF, o skolos – daugiau nei 362,8 milijonus BEF.

- 156 Galiausiai iš bylos dokumentų nematyti, kad ieškovė kuriame nors nacionaliniame teisme buvo kvestionavusi savo pareigą sumokėti aptariamų, 1996 m. gruodžio 16 d. susitarime nurodytų akcijų ir dividendų kuponų kainą ir jos dydį, kuriam, beje, pati pritarė, arba 1985 m. Karaliaus dekreto taikymą.
- 157 Antra, dėl 1998 m. lapkričio 20 d. papildymo pasakytina, kad kaip skolos padengimo būdus jis numatė arba apmokėjimą pervedant 113 712 000 BEF sumą, arba perleidžiant 9 704 bendrovės *Verlipack Holding II* kapitalui priklausančias akcijas.
- 158 1998 m. lapkričio 20 d. papildyme nustačius, kad skolą galima padengti ne tik pervedant 113 712 000 BEF sumą, bet ir perleidžiant 9 704 bevertes akcijas, jo objektas negali būti 1998 m. gruodžio 18 d. susitarimu sutartos kainos pritaikymas kainoms, kurios buvo nustatytos 1997 m. balandžio 9 d. susitarime, nes, remiantis jo nuostatomis, jis tik buvo papildytas galimybe padengti skolą perleidžiant bevertes akcijas.
- 159 Jei būtų norėta pritaikyti kainas, logiškai reikėtų daryti prielaidą, kad būtų buvusi sumažinta pervedimu sumokėtina kaina ir kad toks papildymas būtų buvęs priimtas ne 1998 m. lapkričio 20 d., t. y. praėjus maždaug 20 mėnesių nuo 1997 m. balandžio 9 d. Valonijos regiono ir *Verlipack Holding I* (kontroliuojamos bendrovės *Heye*) susitarimo pasirašymo – būtent tuo momentu, kai bendrovė *Verlipack Holding II*, kaip išplaukia iš ginčijamo sprendimo 75 punkto, buvo nemoki. 1999 m. gegužės 31 d. *Tribunal de commerce de Mons* sprendimu konstatuota, kad *Verlipack Holding II* mokėjimai buvo sustabdyti dar 1998 m. birželio mėnesį.

- 160 Todėl negalima pritarti ieškovės argumentams, kad faktinė akcijų vertė 1996 m. buvo lygi nuliui arba netgi neigiama ir kad 1998 m. gruodžio 20 d. papildymo objektas buvo 1996 m. gruodžio 18 d. susitarime nustatytos kainos pritaikymas kainoms, kurios buvo nustatytos 1997 m. balandžio 9 d. susitarimu.
- 161 Remiantis tuo, kas išdėstyta, pirma pirmojo ieškinio pagrindo dalis turi būti atmesta.

Dėl antros dalies, susijusios su aplinkybe, kad tuo atveju, jei nauda buvo suteikta, ieškovė negali būti palaikoma įmone EB 87 straipsnio 1 dalies prasme

— Šalių argumentai

- 162 Pagrįsdama šią dalį ieškovė remiasi Sprendimu 2001/856, visų pirma jo 109 ir 110 punktais, kuriuose Komisija tvirtina, kad pagalbos gavėjas, kuris prireikus privalo ją grąžinti, nebūtinai yra įmonė, šias lėšas gavusi tiesiogiai iš valstybės, o gali būti įmonė, esanti faktine naudos gavėja. Remiantis Sprendimo 2001/856 110 punktu, tai patvirtina Teisingumo Teismo praktika, kuri skiria įmones, atlikusias tolesnio lėšų perdavimo subjekto funkciją, ir įmones, galėjusias iš to gauti naudos, dėl kurios jas galima laikyti gavėjomis. Tačiau ieškovė dar kartą nurodo, kad akcijas, kurias buvo priversta nupirkti ir kurių nenorėjo pasilikti, ji turėjo ribotą laiką. Kaip matyti iš 1998 m. gegužės 25 d. Valonijos regiono Komisijai skirtų pastabų, priverstinį šių akcijų įsigijimą reikia vertinti atsižvelgiant į aplinkybę, kad *Heye* turėjo perimti grupės *Verlipack* kontrolę, dėl to atitinkamos akcijos buvo perleistos *Verlipack Holding I* ir pateko tiesiai į *Heye* rankas.

163 Todėl ieškovė mano, kad ji negali būti palaikoma įmone EB 87 straipsnio 1 dalies prasme.

164 Dėl šių priežasčių ginčijamas sprendimas, pagal kurį ieškovė laikoma valstybės pagalbos gavėja, pažeidžia ir EB 87 straipsnio 1 dalį, ir Reglamento Nr. 659/1999 7 straipsnį kartu su 13 straipsniu.

165 Komisija prašo šią dalį atmesti.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

166 Pirmiausia reikėtų pažymėti, kad ieškovės argumentas tiek, kiek jis grindžiamas spaudimu, darytu pagal 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimą ieškovei atperkant 14 214 B kategorijos akcijų ir I kategorijos dividendų kuponų, turi būti atmestas dėl šio sprendimo 129–149 punkte išdėstytų priežasčių.

167 Antra, ieškovės argumentui nebūtų galima pritarti ir tuo atveju, jei jis nebūtų vertinamas atsižvelgiant į šį priverstinį supirkimą.

168 Kaip nustatyta šio sprendimo 131–149 punktuose, dėl įsipareigojimo, kurį *Adsum* perėmė pagal 1985 m. balandžio 30 d. susitarimą, prie kurio ieškovė prisijungė 1987 m. lapkričio 18 d. papildymu ir kuris buvo įtrauktas į 1996 m. gruodžio 18 d.

susitarimą, ieškovė sutiko supirkti B kategorijos akcijas ir I kategorijos dividendų kuponus, kuriuos Valonijos regionas turėjo bendrovėse *SA Verlipack Jumet* ir *SA Verlipack Ghlin*, sumokant 113 712 000 BEF.

- 169 Taip Valonijos regionas, kuris dėl šios priežasties ieškovės atžvilgiu turėjo objektyvų ir piniginį 113 712 000 BEF reikalavimą, 1998 m. lapkričio 20 d. atsisakė šio reikalavimo mainais už tam tikros bendrovės akcijas, kurios tuo metu buvo bevertės, ir to ieškovė neginčija. Tačiau ji neįrodė, kad atsisakius šio reikalavimo 1998 m. lapkričio mėn. ji įnešė šią sumą į *Verlipack Holding II* arba kitos bendrovės kapitalą, kurį būtų buvusi gavėja, tad ši suma liko ieškovės turto dalis.
- 170 Todėl Komisija vadovavosi teisinga prielaida, kad ieškovė pasinaudojo jos naudai pervestomis valstybės lėšomis.
- 171 Tad antrasis šio ieškinio pagrindas turi būti atmestas.

Dėl trečios dalies, susijusios su neigiamu poveikiu konkurencijai ir Bendrijos vidaus prekybai

— Šalių argumentai

- 172 Ieškovė tvirtina, kad Komisija ginčijamo sprendimo 70–72 punktuose labai glaustai nagrinėja abi sąlygas, susijusias su neigiamu poveikiu konkurencijai ir Bendrijos

vidaus prekybai, nes ji tik apsiriboja teiginiu, jog šios sąlygos yra tenkinamos, kadangi grupė *Beaulieu* yra pirmaujantis ūkio subjektas tekstilės rinkoje ir eksportuoja didžiąją dalį savo produkcijos.

173 Tai galėtų reikšti, kad Komisija tokių ūkio subjektų, kokia yra grupė *Beaulieu*, atveju yra atleista nuo pareigos įrodyti, jog abi šios sąlygos yra tenkinamos. Tačiau ieškovė visų pirma yra suinteresuota kaip *Verlipack* bendrovių akcininkė, o ne kaip tekstilės gamintoja, o aplinkybė, kad ji buvo priversta įsigyti grupės, gaminančios stiklo tarą, akcijų ir šios akcijos turėjo būti perkeltos į kito šios rinkos ūkio subjekto kontroliuojamą holdingą, vargu ar yra kaip nors susijusi su grupės *Beaulieu* veikla tekstilės rinkoje. Kadangi ši pagalba skiriama kitai rinkai nei tai, kurioje matyti konkurencijos iškraipymo požymių, ginčijamas sprendimas yra klaidingas, nes jis iš dviejų EB 87 straipsnio 1 dalyje išvardytų sąlygų nurodo tik grupės *Beaulieu* padėtį tekstilės rinkoje. Be to, aplinkybė, jog ieškovė iš savo turto paėmė lėšų, kad jas investuotų į *Verlipack*, sustabdė, o ne paskatino jos veiklą tekstilės rinkoje, juo labiau kad šią investiciją lydėjo dideli nuostoliai.

174 Komisija, ginčijamame sprendime reikalaujama grąžinti nurodytą sumą, ne pašalina konkurencijos iškraipymą, o veikia priešingai ir baudžia grupę *Beaulieu*, nors viešasis sektorius pats pripažino, kad ieškovės kaip atsakomoji paslauga už akcijas sumokėta kaina buvo neproporcinga, o Valonijos regionas atsakomąją paslaugą pakoregavo 1998 m. lapkričio 20 d. papildymu. Be to, ieškovė tik laikinai turėjo *Verlipack Holding I* akcijų ir iš jų negavo jokios finansinės ar ekonominės naudos. Net darant prielaidą, kad ieškovė šių akcijų gavo neatlygintinai, ši dovana, jos nuomone, negalėtų turėti jokio poveikio konkurencijai tekstilės rinkoje.

175 Komisija prašo šią dalį atmesti.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 176 Pirmiausia reikėtų konstatuoti, kad ieškovė šia ieškinio pagrindo dalimi ginčija įvertinimą, kurį Komisija atliko siekdama nustatyti, ar tenkinamos EB 87 straipsnio 1 dalyje išvardytos sąlygos, susijusios su konkurencijos iškraipymu ir neigiamu poveikiu valstybių narių tarpusavio prekybai bei tariamai trumpam ginčijamame sprendime pateiktam šių dviejų sąlygų motyvavimui, o tai irgi sudaro ketvirtojo ieškinio pagrindo dalyką, todėl turi būti vertinama kartu su juo.
- 177 Dėl konkurencijos iškraipymo sąlygų pirmiausia reikėtų priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką pagalba, kuria tam tikra įmonė atleidžiama nuo sąnaudų, kurias ji paprastai patirtų vykdydama einamąją ar kitokią veiklą, iš esmės iškraipo konkurencijos sąlygas (žr. 1995 m. birželio 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Siemens prieš Komisiją*, T-459/93, Rink. p. II-1675, 48 ir 77 punktus ir jame nurodytą teismo praktiką bei 1998 m. balandžio 30 d. Sprendimo *Vlaamse Gewest prieš Komisiją*, T-214/95, Rink. p. II-717, 43 punktą).
- 178 Be to, jei valstybės institucija remia įmonę, kuri veikia didele konkurencija pažyminčiame sektoriuje, suteikdama jai naudos, konkurencija iškraipoma arba kyla tokio iškraipymo pavojus (177 punkte minėto sprendimo *Vlaamse Gewest prieš Komisiją* 46 punktas).

- 179 Kaip buvo nustatyta nagrinėjant pirmąją ir antrąją šio ieškinio pagrindo dalis, šiuo atveju Valonijos regionas atsisakė 113 712 000 BEF dydžio reikalavimo ieškovės atžvilgiu, kuri veikė tokiame sektoriuje, būtent – tekstilės, kuriam būdinga visiškai atvira konkurencija.
- 180 Todėl Komisija ginčijamo sprendimo 71 punkte padarė teisingą prielaidą, kad nagrinėjama pagalba iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti.
- 181 Dėl sąlygos, susijusios su neigiamu poveikiu valstybių narių tarpusavio prekybai, iš nusistovėjusios praktikos išplaukia, kad valstybės pagalba turi poveikį Bendrijos vidaus prekybai, jeigu ji sustiprina įmonės padėtį Bendrijos vidaus prekyboje konkuruojančių įmonių atžvilgiu (1980 m. rugsėjo 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Philip Morris prieš Komisiją*, 730/79, Rink. p. 2671, 11 punktas ir 1999 m. birželio 17 d. Sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, C-75/97, Rink. p. I-3671, 47 punktas; 177 punkte minėto Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Vlaamse Gewest prieš Komisiją* 50 punktas; 2002 m. liepos 11 d. Sprendimo *HAMSA prieš Komisiją*, T-152/99, Rink. p. II-3049, 220 punktas ir 83 punkte minėto sprendimo *Fleuren Compost prieš Komisiją* 57 punktas).
- 182 Šiuo atveju Komisija ginčijamo sprendimo 70 punkte pateikė ieškovės neginčytą lentelę, iš kurios matyti, kad tarp Belgijos ir likusių pasaulio šalių vyko aktyvi prekyba kilimais ir kitomis tekstilinėmis grindų dangomis ir kad 1998 m. Belgija eksportavo produkcijos už 2 009 560 000,84 eurų, o importavo – už 211 659 000,19 eurų.
- 183 Iš ginčijamo sprendimo 71 punkto, visų pirma iš 17 išnašos, taip pat išplaukia, kad ieškovė yra Europoje pirmaujanti kilimų gamintoja, eksportuojanti 98 % savo

produkcijos. Komisija taip pat nurodė, kad ieškovės apyvarta siekė 4 379 764 000 BEF, 5 182 220 000 BEF ir 4 821 857 000 BEF.

- 184 Galiausiai negalima pritarti ieškovės argumentui, kad šiuo atveju nėra tenkinamos EB 87 straipsnio 1 dalies sąlygos, nes ginčijama pagalba skirta kitai rinkai nei tai, kurioje matyti konkurencijos iškraipymo požymių. Pagal ginčijamą sprendimą procedūra dėl nagrinėjamos valstybės pagalbos buvo pradėta grupės *Beaulieu* atžvilgiu, kurią, kaip išplaukia iš sprendimo 22 punkto, valdo ieškovė. Suteikta 113 712 000 BEF dydžio pagalba, kuri, kaip buvo konstatuota šio sprendimo 169 punkte, nebuvo įnešta į *Verlipack Holding II* arba kitos stiklo sektoriaus įmonės kapitalą, liko grupės *Beaulieu* turto dalimi. Todėl ši pagalba neišvengiamai turėjo poveikį sričiai, kur aktyviai veikia grupė *Beaulieu*, t. y. tekstilės sektoriui. Tad pagalba, kurią gavo ieškovė, suteikė konkurencinių pranašumų tekstilės rinkoje.
- 185 Todėl trečiai šio ieškinio pagrindo daliai negalima pritarti, ir visas pirmasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su proporcingumo principo ir Reglamento Nr. 659/1999 14 straipsnio pažeidimu

Šalių argumentai

- 186 Ieškovė primena, kad pagal teismų praktiką Bendrijos institucijų veiksmai negali viršyti to, kas būtina ir reikalinga numatytiems tikslams pasiekti (1984 m. gegužės 17 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Denkavit Nederland*, 15/83, Rink. p. 2171;

2001 m. lapkričio 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie prieš Komisiją*, T-9/98, Rink. p. II-3367), ir kad šis principas įtvirtintas Reglamento Nr. 659/1999 14 straipsnyje, kuris numato, jog Komisija nereikalauja susigrąžinti pagalbos, jei tai prieštarauja kuriam nors bendrajam Bendrijos teisės principui.

187 Tačiau ieškovė mano įrodžiusi, kad priverstinis nagrinėjamų *Verlipack* bendrovių akcijų ir dividendų kuponų supirkimas jai neatnešė nei finansinės, nei kitokios naudos EB 87 straipsnio prasme, tad reikalaujant grąžinti nebūtą pagalbą yra pažeidžiamas proporcingumo principas.

188 Be to, net jei būtų daroma prielaida, kad buvo suteikta ją remianti valstybės pagalba, yra neįmanoma pamatuoti tariamai suteiktos naudos vertės, kaip tai daroma įprastai. Dažniausia daroma prielaida, kad įmonei skirtos veiklos pagalbos dydis iš esmės atitinka konkurencijos trikdymą atitinkamame sektoriuje. Tačiau šiuo atveju valstybės lėšos nebuvo perkeltos į privatų sektorių, be to, pagalba buvo skirta ne įmonės įprastos veiklos sektoriui. Todėl neteisinga konkurencijos iškraipymo tekstilės rinkoje laipsnį nustatyti vien pagal nominalią akcijų vertę, kurias ieškovė įsigijo bendrovėje, gaminančioje stiklo tarą. Iš visų šios bylos faktinių aplinkybių matyti, kad nominali akcijų vertė negali atitikti tariamo konkurencijos iškraipymo tekstilės rinkoje laipsnio ne tik todėl, kad ši vertė būtų tokia aukšta, jog atsirastų piktnaudžiavimo požymių, ir niekaip neatitiktų savo faktinės vertės, bet ir todėl, kad net suponuojant, jog priverstinis akcijų pirkimas būtų jai davęs naudos, tai nelėmė konkurencijos iškraipymo tekstilės rinkoje, nes neatlygintinas akcijų įsigijimas stiklo rinkoje savaime nereiškia naudos veiklai tekstilės rinkoje.

189 Tuo remiantis Komisijos teiginys, kad reikalavimas grąžinti ieškovės įgytų akcijų nominalią vertę reikalingas siekiant pašalinti konkurencijos iškraipymą, prieštarauja

ekonominėms realijoms, todėl Komisija, keldama šį reikalavimą, pažeidžia proporcingumo principą ir Reglamento Nr. 659/1999 14 straipsnį.

190 Komisija prašo šį ieškinio pagrindą atmesti.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 191 Ieškovės argumentas, kad reikalaujama susigrąžinti pagalbą Komisija pažeidė Reglamento Nr. 659/1999 14 straipsnio 1 dalį ir proporcingumo principą, nors priverstinis B kategorijos akcijų ir I kategorijos dividendų kuponų pirkimas pagal 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimą jai neatnešė jokios finansinės naudos, tiek, kiek šis pažeidimas grindžiamas tariamu spaudimu ieškovei supirkti akcijas, turi būti atmestas dėl šio sprendimo 129–149 punktuose išvardytų priežasčių.
- 192 Šis argumentas turėtų būti atmestas ir tuomet, jei būtų daroma prielaida, kad jis grindžiamas ne minėtu spaudimu, o pačiu ieškovės atliktu akcijų supirkimu.
- 193 Kaip išplaukia iš ginčijamo sprendimo, visų pirma iš jo 91 ir 92 punktų, šiuo atveju valstybės pagalbą sudarė tai, kad Valonijos regionas 1998 m. lapkričio 20 d. mainais už 9 704 *Verlipack Holding II* akcijų grąžinimą, kurios perleidimo momentu 1998 m. gruodžio mėn. buvo bevertės, nes šios bendrovės turtas 1999 m. vasario 11 d. buvo

įvertintas 1 BEF, atsisakė objektyvaus 113 712 000 BEF dydžio reikalavimo grupės *Beaulieu* atžvilgiu.

- 194 Todėl ieškovė vadovaujasi klaidinga prielaida, be kita ko, tvirtindama, kad konkurencijos iškraipymo laipsnis buvo nustatytas klaidingai, remiantis nominalia 1996 m. įgytų akcijų verte, nes valstybės pagalba buvo laikoma ne ši operacija, o Valonijos regiono sprendimas 1998 m. lapkričio 20 d. atsisakyti objektyvaus ir piniginio 113 712 000 BEF dydžio reikalavimo, kurį jis turėjo ieškovės atžvilgiu ir kurio pastaroji niekada neginčijo nacionaliniuose teismuose.
- 195 Tačiau atsisakiusi šio reikalavimo privačios įmonės naudai Belgijos Karalystė privačiam sektoriui suteikė 113 712 000 BEF dydžio valstybės pagalbą.
- 196 Todėl iškraipymo laipsnį reikia vertinti pagal tai, kad Valonijos regionas nusprendė nereikalauti įgyvendinti objektyvaus ir piniginio 113 712 000 BEF dydžio reikalavimo ieškovės atžvilgiu.
- 197 Taigi Komisija, atsižvelgdama į tokio dydžio reikalavimo atsisakymą, ginčijamo sprendimo 111 punkte pareikalavo susigrąžinti pagalbą, „siekiant atkurti ekonomines sąlygas, su kuriomis įmonė būtų turėjusi susidurti, jeigu jai nebūtų buvusi suteikta nesuderinama pagalba“.
- 198 Dėl ieškovės argumento, kad suteikta pagalba nelėmė konkurencijos iškraipymo tekstilės rinkoje, nes neatlygintinas akcijų įsigijimas stiklo rinkoje savaime nereiškė

naudos veiklai tekstilės rinkoje, jau šio sprendimo 184 punkte buvo konstatuota, kad ieškovei suteikta pagalba liko grupės *Beaulieu* turto dalimi ir taip lėmė finansinį pranašumą tekstilės rinkoje, tad tokia pagalba neišvengiamai gali iškreipti konkurenciją bendrojoje rinkoje ir neigiamai paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą, nes ji gali pagerinti palaikomos įmonės padėtį kitų įmonių atžvilgiu ir leisti jai padidinti savo eksportą.

- 199 Todėl Komisija negali būti kaltinama, kad pažeidė proporcingumo principą ir Reglamento Nr. 659/1999 14 straipsnį, nes pareikalavo grąžinti pagalbos vertę, kurią sudarė 113 712 000 BEF dydžio reikalavimo atsisakymas.
- 200 Esant tokioms sąlygoms, antrasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, susijusio su vienodo požiūrio principo pažeidimu

- 201 Ieškovė, kuri šį ieškinio pagrindą išskaido į tris dalis, kaltina Komisiją tuo, kad ši pažeidė vienodo požiūrio principą, kaip jį Teisingumo Teismas suformulavo 1977 m. spalio 19 d. Sprendime *Ruckdeschel ir kt.* (117/76 ir 16/77, Rink. p. 1753), taikydama du skirtingus įvertinimo metodus turimų bendrovių *Verlpack* akcijų ir dividendų kuponų vertei nustatyti, šį vertinimą atlikdama dviem skirtingais momentais ir galiausiai dvejopai panaudodama argumentą dėl galutinio valstybės pagalbos gavėjo.

Dėl pirmos dalies, susijusios su aplinkybe, kad ginčijamas sprendimas pažeidžia vienodo požiūrio principą tuo, jog akcijų ir dividendų kuponų vertei nustatyti buvo taikomi du skirtingi metodai

— Šalių argumentai

- 202 Ieškovė kaltina Komisiją tuo, kad ši taikė du skirtingus metodus turimų bendrovių *Verlipack* akcijų ir dividendų kuponų vertei nustatyti, vienas kurių buvo grindžiamas emisijos kaina (nominalia verte, t. y. 113 712 000 BEF, – kaina, už kurią ieškovė įsipareigojo jas nupirkti), o kitas – faktine akcijų verte jų perleidimo Valonijos regionui momentu, kuri, remiantis ginčijamo sprendimo 80 punktu, buvo lygi nuliui.
- 203 Tačiau šių operacijų atžvilgiu Valonijos regionas ir ieškovė buvo praktiškai tokioje pačioje padėtyje: abu būtų perleidę *Verlipack* bendrovių vertybinių popierių paketą tokiu momentu, kuriuo šios bendrovės turėjo ekonominių sunkumų, nesvarbu, ar tai būtų 1996 m. gruodžio mėn., kai Valonijos regionas atitinkamas akcijas ir dividendų kuponus perleido ieškovei, ar 1998 m. gruodžio mėn., kai ieškovė savo akcijas perleido Valonijos regionui. 1996 m. gruodžio mėn. *Verlipack Jumet* ir *Verlipack Ghlin* patyrė labai didelių nuostolių.
- 204 Todėl ieškovė abejoja, ar Komisija turėjo pagrindo iš esmės vienodų bendrovių vertybinių popierių paketo vertę nustatyti, nors ir skirtingu metu, tačiau esant labai panašiai finansinei padėčiai, taikant du skirtingus metodus.

205 Ieškovė atkreipia dėmesį į tai, kad Komisija kaip vienintelį pateisinimą nurodė 1985 m. Karaliaus dekretą. Tačiau remiantis šio sprendimo 126 punkte nurodyta teismų praktika, toks požiūris yra pernelyg formalus, griežtas ir siauras ir neleidžia atsižvelgti į faktines bei ekonomines šios bylos aplinkybes. Viena vertus, Valonijos regionas ne kartą pakartojo, kad ieškovės 1996 m. sumokėta kaina buvo neproporcingai didelė, kita vertus, Valonijos regionas 1997 m. *Heye* atveju atsižvelgė į faktinę akcijų vertę.

206 Komisija prašo atmesti šią dalį.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

207 Remiantis nusistovėjusia praktika, diskriminacija būna tuomet, kai panašios situacijos vertinamos skirtingai ir taip vieniems ūkio subjektams kitų atžvilgiu sudaromos nepalankios sąlygos, o nevienodo požiūrio nepateisina jokios svarios objektyvios priežastys (1962 m. liepos 13 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Klöckner-Werke ir Hoesch prieš Aukščiausiąją instituciją*, 17/61 ir 20/61, Rink. p. 615, 652; 1985 m. sausio 15 d. Sprendimo *Finsider prieš Komisiją*, 250/83, Rink. p. 131, 8 punktas ir 2002 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-351/98, Rink. p. I-8031, 57 punktas; 1999 m. liepos 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Wirtschaftsvereinigung Stahl prieš Komisiją*, T-106/96, Rink. p. II-2155, 103 punktas).

208 Šiuo klausimu atkreiptinas dėmesys į tai, kad ieškovė pagal 1985 m. balandžio 30 d. susitarimo nuostatas, prie kurio ji prisijungė 1987 m. lapkričio 18 d. papildymu, sutiko perimti teises ir pareigas, išplaukiančias iš šio susitarimo, kurio 10 straipsnyje buvo tiksliai nustatytos sąlygos, taikomos B kategorijos akcijų ir I kategorijos

dividendų kuponų supirkimui, visų pirma kaina. Be to, šiame susitarime aiškiai nurodomas 1985 m. Karaliaus dekretas, kuriame, be kita ko, nustatytos šių akcijų ir dividendų kuponų supirkimo kainos apskaičiavimo sąlygos.

- 209 Kaip išplaukia iš ginčijamo sprendimo 77 ir 78 punktų, 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimu, atitinkančiu 1985 m. Karaliaus dekretą, nustatyta kaina buvo lygi 80 % privilegijuotų akcijų be balso teisės kainos, nustatytos 1985 m. balandžio 30 d. susitarime. Dėl šios operacijos ieškovė Valonijos regiono atžvilgiu turėjo objektyvią 113 712 000 BEF skolą.
- 210 Kadangi akcijų, kurias Valonijos regionas 1998 m. lapkričio 20 d. papildymu sutiko paimti kaip 113 712 000 BEF dydžio reikalavimo apmokėjimą, vertė, kaip išplaukia iš ginčijamo sprendimo 73–76 ir 80 punktų, niekaip nebuvo susijusi su 1985 m. Karaliaus dekretu, ji turėjo būti nustatyta atsižvelgiant į aplinkybes, buvusias šio papildymo momentu. 1998 m. lapkričio 20 d. papildymo momentu *Verlipack Holding II*, kurios akcijos perleistos Valonijos regionui, buvo nemoki, tokia jos padėtis pagal 1999 m. gegužės 31 d. *Tribunal de commerce de Mons* sprendimą buvo susidariusi nuo 1998 m. birželio mėn., o jos turtas įvertintas 1 BEF. Todėl šios akcijos, kurių nominali vertė sudarė 100 milijonų BEF, 1998 m. lapkričio 20 d. papildymo momentu nebeturėjo jokios vertės, o to ieškovė, beje, ir neginčijo. Dėl šios priežasties minėtą papildymą Komisija vertino atsižvelgdama į faktinę atitinkamų akcijų vertę.
- 211 Todėl Komisija nepažeidė vienodo požiūrio principo, nes nebuvo panašių aplinkybių.
- 212 Šiai išvadai neprieštarauja ieškovės argumentas, kuriuo ji lygina savo padėtį su *Heye* padėtimi pagal 1997 m. balandžio 9 d. *Verlipack Holding I* ir Valonijos regiono

pasirašytą susitarimą dėl opciono, kuriame susitarta, kad „kiekvienos akcijos kaina (atitinka) vertę, gaunamą <...> SA *Verlipack Holding II* buhalterinę grynojo turto vertę <...> padalijus iš šios bendrovės išleistų akcijų skaičiaus“.

213 Iš šio susitarimo neišplaukia, kad Valonijos regiono turėtos *Verlipack Holding II* akcijos buvo privilegijuotos akcijos be balsų teisės 1985 m. Karaliaus dekreto prasme.

214 Net darant prielaidą, kad akcijos, kurios buvo šio susitarimo dėl opciono objektas, prilyginamos akcijoms, kurios buvo perleidimo pagal 1996 m. gruodžio 18 d. susitarimą objektas, reikėtų pažymėti, kad, kaip teisingai tvirtina Komisija, būtent Valonijos regionas, o ne Komisija būtų diskriminavęs ieškovę.

215 Todėl pirma trečiojo ieškinio pagrindo dalis turi būti atmesta.

Dėl antros dalies, susijusios su aplinkybe, kad ginčijamas sprendimas pažeidžia vienodo požiūrio principą dėl to, jog akcijos ir dividendų kuponai buvo vertinami dviem skirtingais momentais

— Šalių argumentai

216 Ieškovės nuomone, iš ginčijamo sprendimo matyti, kad akcijos, kurios 1998 m. gruodžio mėn. buvo perleistos vietoje sumokėjimo, įvertintos 0 BEF dėl to, jog

Verlipack Holding II turto vertė 1999 m. vasario 11 d. buvo sumažinta iki 1 BEF. Todėl Komisija, nustatydamą Valonijos regionui vietoje apmokėjimo atiduotų akcijų vertę, orientavosi į ginčijamo sprendimo priėmimo momentą ir neatsižvelgė į vėlesnę suinteresuotos grupės *Verlipack* bendrovės raidą iki bankroto momento. Tačiau kalbant apie 1996 m. įgytų akcijų vertę pasakytina, kad Komisija atsižvelgė tik į jų nominalią vertę įsigijimo momentu. Todėl ginčijamo sprendimo 107 punkte Komisija neatsižvelgė nei į ekonominę ir finansinę suinteresuotosios bendrovės raidą, nei į Sprendimą 2001/856, iš kurio išplaukia, kad finansinė *Verlipack* padėtis prieš ateinant *Heye* jokių būdu neatrodė stabili. Komisija taip pat netinkamai įvertino 1998 m. lapkričio 20 d. papildymą, pagal kurį Valonijos regiono reikalavimas civilinės teisės požiūriu pasibaigė jau po *Verlipack Holding II* akcijų perleidimo vietoje sumokėjimo. Taigi Komisijos atliktas šių aplinkybių išskyrimas, kurį lėmė tai, kad pirmuoju atveju ji atsižvelgė į grupės *Verlipack* ekonominę ir finansinę raidą, tačiau antruoju – neatsižvelgė, yra objektyviai nepateisinamas, todėl pažeidžia vienodo požiūrio principą.

217 Komisija prašo šią dalį atmesti.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

218 Reikėtų pažymėti, kad ieškovė antra šio ieškinio pagrindo dalimi iš esmės vėl remiasi argumentais, kuriuos ji išdėstė pirmoje dalyje dėl aptariamų akcijų ir dividendų kuponų vertės, todėl daroma nuoroda į šio sprendimo 207–211 punktus.

219 Be to, reikėtų atkreipti dėmesį į tai, kad Komisija, nustatydamą ieškovei 1998 m. lapkričio 20 d. papildymu skirtos pagalbos dydį, teisingai atsižvelgė į aplinkybes,

kilusias tuo momentu, kai Valonijos regionas 9 704 bendrovės *Verlipack Holding II* akcijų, kurios tuo metu, t. y. 1998 m. lapkričio 20 d., neturėjo jokios vertės, grąžinimą priėmė kaip objektyvaus ir piniginio 113 712 000 BEF dydžio reikalavimo apmokėjimą.

220 Todėl antra trečiojo ieškinio pagrindo dalis turi būti atmesta.

Dėl trečios dalies, susijusios su aplinkybe, kad ginčijamas sprendimas pažeidė vienodo požiūrio principą dėl to, jog buvo dvejopai panaudotas argumentas dėl galutinio valstybės pagalbos gavėjo

— Šalių argumentai

221 Ieškovė nurodo, kad *Heye* nebuvo laikoma galutine pagalbos gavėja, kaip išplaukia iš Sprendimo 2001/856 109 ir 110 punktų. Ji pati taip pat negali būti laikoma galutine pagalbos gavėja, nes 1996 m. gruodžio 18 d. įgytą akcijų paketą praktiškai iš karto (1997 m. sausio 24 d.) perleido bendrovei *Verlipack Holding I*, kurią nuo 1997 m. balandžio 11 d. pradėjo kontroliuoti *Heye*. Todėl ji iš tariamos valstybės pagalbos negavo jokios faktinės naudos ir jos padėtis buvo tokia pati kaip *Heye* Sprendime 2001/856. Komisija, skirtingai vertindama šias abi bendroves ir nenurodydama objektyvių priežasčių, pažeidė vienodo požiūrio principą.

222 Komisija prašo šią dalį atmesti.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

223 Trečiąja šio ieškinio pagrindo dalimi ieškovė dar kartą neigia buvusi pagalbos gavėja ir nurodydama Sprendimo 2001/856 109 ir 110 punktus teigia, kad ji, kaip ir *Heye*, 1996 m. gruodžio 18 d. jos dispozicijai suteiktų akcijų ir dividendų kuponų negalėjo panaudoti kitiems tikslams, nei jas tiesiogiai per *Verlipack Holding I* perduoti *Verlipack* padaliniams, todėl iš tariamos valstybės pagalbos ji negavo jokios naudos.

224 Pirmiausia reikėtų priminti, kad vien 1998 m. lapkričio 20 d. papildymu, kaip išplaukia iš ginčijamo sprendimo, numatytą reikalavimo atsisakymą Komisija laikė valstybės pagalba, todėl klausimas dėl kvalifikavimo kaip valstybės pagalbos negali būti susijęs su 1996 m. gruodžio 18 d. susitarime numatyta operacija.

225 Antra, Komisija Sprendimo 2001/856 108 punkte pažymėjo, jog „abiejų susitarimų (t. y. obligacijomis padengtos paskolos ir kreditas) konstatuojamosiose dalyse *expressis verbis* numatoma, kad *Heye* įsipareigoja: i) padidinti *Ghlin* ir *Jumet* gamybos padalinių kapitalą; ir ii) finansuoti investicijas į tris *Verlipack* gamyklas, įskaitant Molio gamyklą (Flandrija)“. Iš to išplaukia, kad *Heye* tomis lėšomis turėjo padidinti *Verlipack* kapitalą.

- 226 Tačiau 1998 m. lapkričio 20 d. papildyme nėra jokios panašios išlygos, o ieškovė taip pat netvirtino, kad buvo numatyta tokia išlyga dėl jos dispozicijai suteiktų lėšų perleidimo, tad jos padėties negalima prilyginti *Heye* padėčiai. Ieškovė taip pat jokių būdu neteigė, kad Valonijos regionui atsisakius jam priklausančio reikalavimo ji padidino *Verlipack* kapitalą atsisakyto reikalavimo dydžiu.
- 227 Iš viso to išplaukia, kad trečia daliai negalima pritarti, ir visas trečiasis ieškinio pagrindas yra turi būti atmestas.

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo, susijusio su pareigos motyvuoti pažeidimu

Šalių argumentai

- 228 Ieškovės nuomone, ginčijamam sprendimui būdingos motyvavimo spragos bent keturiais atžvilgiais.
- 229 Pirmiausia, iš ginčijamo sprendimo negalima pakankamai suprasti, dėl kokių priežasčių Komisija rėmėsi išimtinai nominalia ieškovės supirkto akcijų paketo verte, neatsižvelgdama į kompleksiškas šios bylos aplinkybes.

230 Antra, ginčijamame sprendime nepaaiškinamos priežastys, dėl kurių Komisija apmokamų akcijų vertės klausimu (kurioms įvertintos 1 BEF) kartais remiasi jų išleidimo data, kartais – ieškovės atlikto priverstinio akcijų supirkimo 1996 m. gruodžio 18 d. data, t. y. jų nominalia verte. Ginčijamame sprendime šis skirtumas nėra pakankamai motyvuojamas.

231 Trečia, ginčijamas sprendimas nepateisina skirtingo ieškovės ir *Heye* vertinimo visoje *Verlpack* byloje. Kaip *Heye* Sprendime 2001/856 nėra laikoma galutine pagalbos gavėja, taip pat turėjo būti daroma ir ginčijamame sprendime, o ieškovė negalėjo būti laikoma įmone, gavusią faktinę naudą iš akcijų paketo, kurį ji, žinoma, įsigijo, tačiau spaudžiama. Ieškovė galėjo tik tol gauti finansinės naudos, kol tas akcijas turėjo, t. y. nuo 1996 m. gruodžio 18 d. iki 1997 m. balandžio 11 dienos.

232 Galiausiai ieškovė, nurodydama šio sprendimo 172–174 punktuose išdėstytus samprotavimus, tvirtina, kad Komisija nepaaiškina, dėl kokių priežasčių pagalba su sąlyga, kad ji ieškovei buvo suteikta, iškreipia konkurenciją ir neigiamai veikia valstybių narių tarpusavio prekybą tekstilės rinkoje.

233 Komisija prašo šį ieškinio pagrindą atmesti.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

234 Remiantis nusistovėjusia teismų praktika, pareiga motyvuoti pagal EB 253 straipsnį yra esminis procedūros reikalavimas, kurį reikia skirti nuo klausimo dėl motyvacijos

pagrįstumo, susijusio su materialiniu ginčijamo teisės akto teisėtumu. Todėl pagal EB 253 straipsnį numatyta motyvacija turi būti pritaikyta teisės akto pobūdžiui ir taip aiškiai bei nedviprasmiškai išreikšti teisės aktą priėmusios Bendrijos institucijos motyvus, kad suinteresuotieji asmenys iš jos suprastų priemonės priėmimo priežastis, o kompetentingas teismas galėtų vykdyti savo kontrolės funkciją (1985 m. kovo 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nyderlandai ir Leeuwarder Papierwarenfabrik prieš Komisiją*, 296/82 ir 318/82, Rink. p. 809, 19 punktas; 83 punkte minėto sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France*, 63 ir 67 punktai ir 2002 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-114/00, Rink. p. I-7657, 62 punktas; 83 punkte minėto sprendimo *Fleuren Compost prieš Komisiją* 119 punktas).

235 Be to, reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkrečias aplinkybes, visų pirma teisės akto turinį, nurodytų priežasčių pobūdį ir galimą teisės akto adresato ar kitų su šiuo aktu tiesiogiai ir konkrečiai susijusių asmenų suinteresuotumą gauti paaiškinimą. Motyvacijoje neturi būti pateikiami visi reikšmingos faktinės arba teisinės aplinkybės, nes klausimas, ar teisės akto motyvuojamoji dalis atitinka EB 253 straipsnio reikalavimus, turi būti vertinamas ne tik atsižvelgiant į jo tekstą, bet ir į kontekstą bei į visus atitinkamos srities teisės aktus (žr. 234 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Ispanija prieš Komisiją* 63 punktą ir 2003 m. sausio 28 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-334/99, Rink. p. I-1139, 58 punktą bei jame nurodytą teismų praktiką).

236 Jei šis principas taikomas kvalifikuojant tam tikrą priemonę kaip valstybės pagalbą, turi būti nurodomos priežastys, dėl kurių nagrinėjama pagalbos priemonė, Komisijos nuomone, patenka į EB 87 straipsnio 1 dalies taikymo sritį (1998 m. balandžio 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Cityflyer Express prieš Komisiją*, T-16/96, Rink. p. II-757, 66 punktas).

237 Atsižvelgiant į šią teismo praktiką, nematyti, kad Komisija šiuo atveju būtų pažeidusi savo pareigą pakankamai motyvuoti ginčijamą sprendimą keturių ieškovės prieštaravimų požiūriu.

238 Pirmiausia dėl aplinkybės, kad Komisija remiasi ieškovės 1996 m. supirktų B kategorijos akcijų ir I kategorijos dividendų kuponų nominalia verte, pakanka pažymėti, kad, kaip išplaukia iš šio sprendimo 150–156 punktų, susijusių su nagrinėjamų akcijų ir dividendų kuponų verte, Komisija ginčijamo sprendimo 77 ir 78 punktuose nurodė, dėl kokių priežasčių ji rėmėsi šia verte. Šiose punktuose sakoma:

„Belgija tvirtina, kad 1996 m. gruodžio mėn. nustatyta 113 712 000 BEF kaina už akcijas be balso teisės ir dividendų kuponus, kuriuos *Sowagep* perleido grupei *Beaulieu*, neatitiko šių akcijų vertės. Remiantis Belgijos duomenimis, šiuo atveju tai buvo „pagal 1985 m. gegužės 7 d. Karaliaus dekretą nustatyta kaina“. Pagal šio Karaliaus dekreto 3 straipsnį privilegijuotų akcijų be balso teisės pirkimo kaina „negali būti žemesnė nei 80 % emisijos kainos“. Pasak Belgijos, 113 712 000 BEF kaina už grupės *Beaulieu* 1996 m. gruodžio mėn. pirktas akcijas ir dividendų kuponus sudaro 80 % šių akcijų emisijos kainos.

Įpareigojimas nustatyti 80 % dydžio emisijos kainą yra įstatymo reikalavimas, kuris be išimties galioja visiems, norintiems nusipirkti tokio tipo privilegijuotų akcijų.“

239 Tiek, kiek ieškovės argumentas susijęs su aplinkybe, kad Komisija nepakankamai pagrindė ginčijamą sprendimą todėl, kad nenurodė, dėl kokių priežasčių ji rėmėsi vien ieškovės 1996 m. supirkto akcijų paketo nominalia verte, neatsižvelgdama į kompleksiškesnę šios bylos kontekstą, t. y. tariamai darytą spaudimą, jis turi būti atmetas dėl šio sprendimo 129–149 punktuose išvardytų priežasčių.

- 240 Todėl Komisijai negalima priekaištauti, kad šiuo klausimu nepakankamai pagrindė ginčijamą sprendimą.
- 241 Antra, dėl aplinkybės, kad ginčijamame sprendime nepaaiškinama, dėl kokių priežasčių 1998 m. Valonijos regiono apmokamų akcijų vertės klausimu Komisija remiasi akcijų išleidimo data ir priverstinio ieškovės atlikto atitinkamų akcijų bei dividendų kuponų supirkimo 1998 m. gruodžio 18 d. data, reikėtų pažymėti, kad, kaip išplaukia iš šio sprendimo 207–211 ir 218–220 punktuose pateikto vertinimo, Komisija ginčijamo sprendimo 77–79 punktuose pakankamai nurodė, dėl kokių priežasčių 1996 m. gruodžio mėn. Valonijos regiono reikalavimas ieškovės atžvilgiu siekė 113 712 000 BEF. Tas pats pasakytina ir apie *Verlipack Holding II* akcijų vertę, turint omenyje tai, kad ginčijamo sprendimo 73–76 ir 80 punktuose Komisija nurodė, dėl kokių priežasčių šios akcijos 1998 m. lapkričio mėn. nebeturėjo jokios vertės.
- 242 Jei ieškovė šiuo argumentu kvestionuotų ginčijamo sprendimo motyvuojamosios dalies dalykinį teisingumą, remdamasi spaudimu, kurį jai tariamai teko patirti, jis turėtų būti atmestas dėl šio sprendimo 129–149 punktuose nurodytų priežasčių.
- 243 Trečia, dėl tariamos ginčijamo sprendimo motyvavimo stokos, susijusios su tuo, kad ieškovė ir *Heye* buvo skirtingai vertinamos ta prasme, jog ieškovė, priešingai nei *Heye*, vertinta kaip pagalbą gavusi įmonė, reikėtų atkreipti dėmesį į tai, kad Komisija, be kita ko, 73, 80 ir 91 punktuose nurodė, dėl kokių priežasčių ieškovė laikytina įmone, gavusia atitinkamą pagalbą.

- 244 Be to, valstybės pagalbos, dėl kurios buvo priimtas Sprendimas 2001/856, atveju buvo kitokios aplinkybės. Kaip matyti iš šio sprendimo 225 ir 226 punktų, Komisija minėto sprendimo 108 punkte pažymėjo, kad pagalba buvo skirta padidinti *Ghlin* ir *Jumet* gamybos padalinių kapitalą, tad *Heye* nebuvo galutinė pagalbos gavėja.
- 245 Todėl ieškovė negali kaltinti Komisijos motyvavimo stoka, susijusia su tariamai skirtingu ieškovės ir *Heye* vertinimu.
- 246 Galiausiai dėl kaltinimo, kad Komisija nenurodė, dėl kokių priežasčių, darant prielaidą, jog ieškovei buvo suteikta pagalba, ši pagalba iškreipia konkurenciją ir neigiamai veikia valstybių narių tarpusavio prekybą, reikėtų pažymėti, kad, kaip išplaukia iš šio sprendimo 176–184 punktų, Komisija visų pirma ginčijamo sprendimo 70–72 punktuose pakankamai aiškiai išdėstė faktines aplinkybes ir teisinius motyvus, kuriems sprendimo sistemos požiūriu šiuo klausimu tenka esminė reikšmė, ir iš šios motyvacijos ieškovė bei Bendrijos teismai gali suprasti, dėl kokių priežasčių Komisija manė, jog ginčijama operacija lėmė konkurencijos iškraipymą ir neigiamą poveikį Bendrijos vidaus prekybai (2003 m. kovo 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Westdeutsche Landesbank Girozentrale ir Šiaurės Reino – Vestfalijos žemė prieš Komisiją*, T-228/99 ir T-233/99, Rink. p. II-435, 292–294 punktai).
- 247 Todėl ketvirtasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas

Dėl ieškovės prašymo pateikti dokumentus

- 248 Ieškovė prašo Komisijos, jei ji laikytusi savo nuomonės dėl akcijų vertės 1996 metais, savo poziciją pagrįsti atitinkama vertinimo ataskaita.

- 249 Kaip išplaukia iš pirmiau išdėstytų samprotavimų, Pirmosios instancijos teismas, remdamasis prašymais, ieškinio pagrindais ir argumentais, pateiktais procedūros metu, ir atsižvelgdamas į šalių pateiktus dokumentus, galėjo dėl šio ieškinio priimti sprendimą (šiuo klausimu žr. 2001 m. rugsėjo 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *E prieš Komisiją*, T-152/00, Rink. VT p. I-A-179 ir II-813, 86 punktą ir 2004 . liepos 6 d. Sprendimo *Huygens prieš Komisiją*, T-281/01, Rink. VT p. I-A-203 ir II-903, 145 punktą).
- 250 Todėl ieškovės prašymas nurodyti Komisijai pateikti papildomų dokumentų greta tų, kurie buvo pateikti Pirmosios instancijos teismo prašymu, turi būti atmestas (šiuo klausimu žr. 249 punkte minėtų sprendimų *E prieš Komisiją* 87 punktą ir *Huygens prieš Komisiją* 146 punktą).

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 251 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti Komisijos išlaidas pagal šios pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (penktoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinį.**

2. Priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Paskelbta 2006 m. lapkričio 23 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

Pirmininkas

E. Coulon

M. Vilaras